Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

15 декември 2020 година*

Съдържание

Правна уредба 12

Протокол № 14 12

Договорът за ЕМС 12

Резолюцията на Европейския съвет от 13 декември 1997 г. 14

Решение 2013/236 14

Декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г. 15

Кипърското право 16

Обстоятелства, предхождащи спора 17

Производството пред Общия съд и обжалваните съдебни решения 19

Производство и искания на страните пред Съда 19

По дела C-597/18 P и C-598/18 P 20

По дела C-603/18 P и C-604/18 P 20

По искането за възобновяване на устната фаза на производството 21

По жалбите на Съвета по дела C-597/18 P и C-598/18 P 22

Доводи на страните 22

Съображения на Съда 24

По насрещните жалби на Съвета по дела C-597/18 P и C-598/18 P 27

Доводи на страните 27

* Език на производството: английски.

Съображения на Съда 28

По жалбите на жалбоподателите по дела C-603/18 P и C-604/18 P 30

По първото основание 30

Доводи на страните 30

Съображения на Съда 30

По второто, третото и четвъртото основание 31

Доводи на страните 31

Съображения на Съда 31

По петото основание 33

Доводи на страните 33

Съображения на Съда 33

По шестото основание 34

Доводи на страните 34

Съображения на Съда 35

По седмото основание 38

Доводи на страните 38

Съображения на Съда 39

По осмото основание 40

Доводи на страните 40

Съображения на Съда 41

Производството пред Общия съд 44

По съдебните разноски 45

„Обжалване — Икономическа и парична политика — Програма за подпомагане на стабилността в Република Кипър — Преструктуриране на кипърския дълг — Решение на Управителния съвет на Европейска централна банка (ЕЦБ) относно спешната помощ за осигуряване на ликвидност във връзка с искане на Централната банка на Кипър — Декларации на Еврогрупата от 25 март, 12 април, 13 май и 13 септември 2013 г. — Решение 2013/236/ЕС — Меморандум за разбирателство относно специфичните условия на икономическата политика, сключен между

Република Кипър и Европейския механизъм за стабилност (ЕМС) — Право на собственост — Принцип на защита на оправданите правни очаквания — Равно третиране — Извъндоговорна отговорност на Съюза“

По съединени дела C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P и C-604/18 P

с предмет четири жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени на 21 септември 2018 г. (дела C-597/18 P и C-598/18 P) и на 24 септември 2018 г. (дела C-603/18 P и C-604/18 P),

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват A. de Gregorio Merino, И. Гюров и E. Chatziioakeimidou, в качеството на представители,

жалбоподател (C-597/18 P),

подпомаган от:

Република Финландия, за която се явяват S. Hartikainen и J. Heliskoski, в качеството на представители,

встъпила страна в производството по обжалване (C-597/18 P),

като другите страни в производството са:

D^r. K. Chrysostomides & Co. LLC, установено в Никозия (Кипър),

Agroton plc, установено в Никозия,

Joanna Andreou, с местожителство в Като Пиргос (Кипър),

Kyriaki Andreou, с местожителство в Като Пиргос,

Bundeena Holding plc, установено в Никозия,

Henrietta Jindra Burton, с местожителство в Лондон (Обединеното кралство),

C & O Service & Investment Ltd, установено в Никозия,

C. G. Christofides Industrial Ltd, установено в Никозия,

Phidias Christodoulou, с местожителство в Никозия,

Georgia Phanou-Christodoulou, с местожителство в Никозия,

Christakis Christofides, за когото се явява изпълнителят на завещанието му,

Theano Chrysafi, с местожителство в Никозия,

Andreas Chrysafis, с местожителство в Никозия,

Dionysios Chrysostomides, с местожителство в Никозия,

Eleni K. Chrysostomides, с местожителство в Никозия,

Eleni D. Chrysostomides, с местожителство в Никозия,

D & C Construction and Development Ltd, установено в Никозия,

Chrystalla Dekatris, с местожителство в Никозия,

Constantinos Dekatris, с местожителство в Никозия,

D^r. K. Chrysostomides and Co., установено в Никозия,

Emily Dragoumi, с местожителство в Никозия,

Parthenopi Dragoumi, с местожителство в Никозия,

James Droushiotis, с местожителство в Никозия,

Eastvale Finance Ltd, установено в Никозия,

Nicos Eliades, с местожителство в Никозия,

Tereza Eliades, с местожителство в Никозия,

Goodway Alliance Ltd, установено в Никозия,

Christos Hadjimarkos, с местожителство в Йоханесбург (Южна Африка),

Johnson Cyprus Employees Provident Fund, установено в Никозия,

Kalia Georgiou LLC, установено в Лимасол (Кипър),

Komposit Ltd, установено в Тортола (Британски Вирджински острови),

Platon M. Kyriakides, с местожителство в Никозия,

L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, установено в Никозия,

Lois Builders Ltd, установено в Никозия,

Athena Mavronicola-Droushiotis, с местожителство в Никозия,

Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, установено в Никозия,

Neita International Inc., установено в Мае (Сейшелски острови),

Sophia Nicolatos, с местожителство в Лимасол,

Paris & Barcelona Ltd, установено в Тортола,

Louiza Patsiou, с местожителство в Ларнака (Кипър),

Probus Mare Marine Ltd, установено в Никозия,

Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, установено в Никозия,

R.A.M. Oil Cyprus Ltd, установено в Никозия,

Steelway Alliance Ltd, установено в Хонконг (Хонконг),

Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, установено в Никозия,

The Cyprus Phassouri Estates Ltd, установено в Лимасол,

The Prnses Ltd, установено в Никозия,

Christos Tsimon, с местожителство в Никозия,

Nafsika Tsimon, с местожителство в Никозия,

Unienergy Holdings Ltd, установено в Никозия,

Julia Justine Jane Woods, с местожителство в Пафос,

за които се явява P. Tridimas, barrister,

ищци в първоинстанционното производство (C-597/18 P),

Европейски съюз, представляван от Европейската комисия,

Европейска комисия, за която се явяват L. Flynn, J.-P. Keppenne и T. Maxian Rusche, в качеството на представители,

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват първоначално M. O. Szablewska и K. Laurinavičius, в качеството на представители, подпомагани от H.-G. Kamann, Rechtsanwalt, впоследствие K. Laurinavičius, G. Várhelyi и O. Heinz, в качеството на представители, подпомагани от H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

Еврогрупа, представлявана от Съвета на Европейския съюз,

ответници в първоинстанционното производство (C-597/18 P),

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват A. de Gregorio Merino, И. Гюров и E. Chatziioakeimidou, в качеството на представители,

жалбоподател (C-598/18 P),

подпомаган от:

Република Финландия, за която се явяват S. Hartikainen и J. Heliskoski, в качеството на представители,

встъпила страна в производството по обжалване (C-598/18 P),

като другите страни в производството са:

Eleni Pavlikka Bourdouvali, с местожителство в Менеу (Кипър),

Georgios Bourdouvalis, с местожителство в Менеу,

Nikolina Bourdouvali, с местожителство в Менеу,

Coal Energy Trading Ltd, установено в Роуд Таун (Британски Вирджински острови),

Christos Christofi, с местожителство в Ларнака,

Elisavet Christofi, с местожителство в Ларнака,

Athanasia Chrysostomou, с местожителство в Пафос,

Sofoklis Chrysostomou, с местожителство в Пафос,

Clearlining Ltd, установено в Роуд Таун,

Alan Dimant, с местожителство в Херцлия (Израел),

Dodoni Ependyseis Chartofylakou Dimosia Etaireia Ltd, установено в Никозия,

Dtek Holdings Ltd, установено в Никозия,

Dtek Trading Ltd, установено в Никозия,

Elma Holdings pcl, установено в Никозия,

Elma Properties & Investments pcl, установено в Никозия,

Agrippinoulla Fragkoudi, с местожителство в Никозия,

Dimitrios Fragkoudis, с местожителство в Никозия,

Frontal Investments Ltd, установено в Лимасол,

Costas Gavrielides, с местожителство в Мамари (Кипър),

Eleni Harou, с местожителство в Неа Пентели (Гърция),

Theodora Hasapopoullou, с местожителство в Никозия,

Gladys Iasonos, с местожителство в Ларнака,

Georgios Iasonos, с местожителство в Ларнака,

Jupiter Portfolio Investments pcl, установено в Никозия,

George Karkousi, d с местожителство в Кентърбъри (Австралия),

Lend & Seaserve Ltd, установено в Роуд Таун,

Liberty Life Insurance pcl, установено в Никозия,

Michail P. Michailidis Ltd, установено в Никозия,

Michalakis Michaelides, с местожителство в Никозия,

Rena Michael Michaelidou, с местожителство в Никозия,

Akis Micromatis, с местожителство в Никозия,

Erginos Micromatis, с местожителство в Никозия,

Harinos Micromatis, с местожителство в Никозия,

Alvinos Micromatis, с местожителство в Никозия,

Plotinos Micromatis, с местожителство в Никозия,

Nertera Investments Ltd, установено в Никозия,

Andros Nicolaides, с местожителство в Никозия,

Melina Nicolaides, с местожителство в Никозия,

Ero Nicolaidou, с местожителство в Никозия,

Aris Panagiotopoulos, с местожителство в Неа Пентели,

Nikolitsa Panagiotopoulou, с местожителство в Неа Пентели,

Lambros Panayiotides, с местожителство в Никозия,

Ersi Papaefthymiou, с местожителство в Ларнака,

Kostas Papaefthymiou, с местожителство в Ларнака,

Restful Time Co., установено в Уилмингтън (Съединени щати),

Alexandros Rodopoulos, с местожителство в Атина,

Seatec Marine Services Ltd, установено в Лимасол,

Sofoklis Chrisostomou & Yioí Ltd, установено в Пафос,

Marinos C. Soteriou, с местожителство в Никозия,

Sparotin Ltd, установено в Никозия,

Miranda Tanou, с местожителство в Никозия,

Myria Tanou, с местожителство в Никозия,

за които се явяват P. Tridimas, barrister, и K. Chrysostomides, dikigoros,

ищци в първоинстанционното производство (C-598/18 P),

Европейски съюз, представляван от Европейската комисия,

Европейска комисия, за която се явяват L. Flynn, J.-P. Keppenne и T. Maxian Rusche, в качеството на представители,

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват M. O. Szablewska и K. Laurinavičius, в качеството на представители, подпомагани от H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

Еврогрупа, представлявана от Съвета на Европейския съюз,

ответници в първоинстанционното производство (C-598/18 P),

Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, установено в Никозия,

Agroton plc, установено в Никозия,

Joanna Andreou, с местожителство в Като Пиргос (Кипър),

Kyriaki Andreou, с местожителство в Като Пиргос,

Henrietta Jindra Burton, с местожителство в Лондон,

C & O Service & Investment Ltd, установено в Никозия,

C. G. Christofides Industrial Ltd, установено в Никозия,

Christakis Christofides, за когото се явява изпълнителят на завещанието му,

Theano Chrysafi, с местожителство в Никозия,

Andreas Chrysafis, с местожителство в Никозия,

Dionysios Chrysostomides, с местожителство в Никозия,

Eleni K. Chrysostomides, с местожителство в Никозия,

Eleni D. Chrysostomides, с местожителство в Никозия,

D & C Construction and Development Ltd, установено в Никозия,

Chrystalla Dekatris, с местожителство в Никозия,

Constantinos Dekatris, с местожителство в Никозия,

Dr. K. Chrysostomides and Co., установено в Никозия,

Emily Dragoumi, с местожителство в Никозия,

Parthenopi Dragoumi, с местожителство в Никозия,

Eastvale Finance Ltd, установено в Никозия,

Nicos Eliades, с местожителство в Никозия,

Tereza Eliades, с местожителство в Никозия,

Goodway Alliance Ltd, установено в Хонконг,

Christos Hadjimarkos, с местожителство в Йоханесбург,

Johnson Cyprus Employees Provident Fund, установено в Никозия,

L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, установено в Никозия,

Lois Builders Ltd, установено в Никозия,

Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, установено в Никозия,

Neita International, Inc., установено в Мае,

Paris & Barcelona Ltd, установено в Тортола,

Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, установено в Никозия,

R.A.M. Oil Cyprus Ltd, установено в Никозия,

Steelway Alliance Ltd, установено в Хонконг,

Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, установено в Никозия,

The Cyprus Phassouri Estates Ltd, установено в Лимасол,

Christos Tsimon, с местожителство в Никозия,

Nafsika Tsimon, с местожителство в Никозия,

Julia Justine Jane Woods, с местожителство в Пафос,

за които се явява P. Tridimas, barrister (C-603/18 P),

и

Eleni Pavlikka Bourdouvali, с местожителство в Менеу,

Georgios Bourdouvalis, с местожителство в Менеу,

Nikolina Bourdouvali, с местожителство в Менеу,

Christos Christofi, с местожителство в Ларнака,

Elisavet Christofi, с местожителство в Ларнака,

Clearlining Ltd, установено в Роуд Таун,

Dtek Holding Ltd, установено в Никозия,

Dtek Trading Ltd, установено в Никозия,

Agrippinoulla Fragkoudi, с местожителство в Никозия,

Dimitrios Fragkoudis, с местожителство в Никозия,

Frontal Investments Ltd, установено в Лимасол,

Costas Gavrielides, с местожителство в Мамари,

Eleni Harou, с местожителство в Неа Пентели,

Theodora Hasapopoullou, с местожителство в Никозия,

Gladys Iasonos, с местожителство в Ларнака,

Georgios Iasonos, с местожителство в Ларнака,

George Karkousi, с местожителство в Кентърбъри,

Lend & Seaserve Ltd, установено в Роуд Таун,

Michail P. Michailidis Ltd, установено в Никозия,

Michalakis Michaelides, с местожителство в Никозия,

Rena Michael Michaelidou, с местожителство в Никозия,

Andros Nicolaides, с местожителство в Никозия,

Melina Nicolaides, с местожителство в Никозия,

Ero Nicolaidou, с местожителство в Никозия,

Aris Panagiotopoulos, с местожителство в Неа Пентели,

Nikolitsa Panagiotopoulou, с местожителство в Неа Пентели,

Alexandros Rodopoulos, с местожителство в Атина,

Seatec Marine Services Ltd, установено в Лимасол,

Marinos C. Soteriou, с местожителство в Никозия,

за които се явяват P. Tridimas, barrister, и K. Chrysostomides, dikigoros (C-604/18 P),

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Европейски съюз, представляван от Европейската комисия,

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват E. Chatziioakeimidou, A. de Gregorio Merino и И. Гюров, в качеството на представители,

Европейска комисия, за която се явяват L. Flynn, J.-P. Keppenne и T. Maxian Rusche, в качеството на представители,

Европейска централна банка (ЕЦБ), за която се явяват M. O. Szablewska и K. Laurinavičius, в качеството на представители, подпомагани от H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

Еврогрупа, представлявана от Съвета на Европейския съюз,

ответници в първоинстанционното производство (C-603/18 P и C-604/18 P),

Република Финландия, за която се явяват S. Hartikainen и J. Heliskoski, в качеството на представители,

встъпила страна в производството по обжалване в подкрепа на исканията на Съвета на Европейския съюз (C-603/18 P и C-604/18 P),

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, R. Silva de Lapuerta, заместник-председател, Ал. Арабаджиев (докладчик), A. Prechal, M. Vilaras, M. Ilešič, L. Bay Larsen и A. Kumin, председатели на състави, E. Juhász, S. Rodin, F. Biltgen, I. Jarukaitis и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: M. Longar, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 февруари 2020 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 28 май 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си по дела C-597/18 P и C-598/18 P Съветът на Европейския съюз иска отмяна на решенията на Общия съд на Европейския съюз от 13 юли 2018 г., K. Chrysostomides & Co. и др./Съвет и др. (T-680/13, наричано по-нататък „първото обжалвано съдебно решение“, EU:T:2018:486), и от 13 юли 2018 г., Bourdouvali и др./Съвет и др. (T-786/14, наричано по-нататък „второто обжалвано съдебно решение“, непубликувано, EU:T:2018:487) (наричани по-нататък заедно „обжалваните съдебни решения“), доколкото отхвърлят възраженията му за недопустимост в частта, в която се отнасят до исковете срещу Еврогрупата на ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P.

2 С жалбите си Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, Agroton plc, Joanna и Kyriaki Andreou, Henrietta Jindra Burton, C & O Service & Investment Ltd, C. G. Christofides Industrial Ltd, Christakis Christofides, Theano Chrysafi, Andreas Chrysafis, Dionysios Chrysostomides, Eleni K. и Eleni D. Chrysostomides, D & C Construction and Development Ltd, Chrystalla Dekatris, Constantinos Dekatris, Dr. K. Chrysostomides and Co., Emily Dragoumi, Parthenopi Dragoumi, Eastvale Finance Ltd, Nicos Eliades, Tereza Eliades, Goodway Alliance Ltd, M. Christos Hadjimarkos, Johnson Cyprus Employees Provident Fund, L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, Lois Builders Ltd, Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, Neita International Inc., Paris & Barcelona Ltd, Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, R.A.M. Oil Cyprus Ltd, Steelway Alliance Ltd, Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, The Cyprus Phassouri Estates Ltd, Christos Tsimon, Nafsika Tsimon и Julia Justine Jane Woods, жалбоподатели по дело C-603/18 P, както и Eleni Pavlikka Bourdouvali, Georgios Bourdouvalis, Nikolina Bourdouvali, Christos Christofi, Elisavet Christofi, Clearlining Ltd, Dtek Holding Ltd, Dtek Trading Ltd, Agrippinoulla Fragkoudi, Dimitrios Fragkoudis, Frontal Investments Ltd, Costas Gavrielides, Eleni Harou, Theodora Hasapopoullou, Gladys Iasonos, Georgios Iasonos,

George Karkousi, Lend & Seaserve Ltd, Michail P. Michailidis Ltd, Michalakis Michaelides, Rena Michael Michaelidou, Andros Nicolaides, Melina Nicolaides, Ero Nicolaidou, Aris Panagiotopoulos, Nikolitsa Panagiotopoulou, Alexandros Rodopoulos, Seatec Marine Services Ltd и Marinos C. Soteriou, жалбоподатели по дело C-604/18 P (наричани по-нататък заедно „жалбоподателите“), искат съответно отмяна на първото и на второто обжалвано съдебно решение.

3 С насрещните си жалби по дела C-603/18 P и C-604/18 P Съветът иска отмяна на частите от обжалваните съдебни решения, в които Общият съд отхвърля възраженията му за недопустимост, доколко се отнасят до исковете на ищците, насочени срещу член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236/ЕС на Съвета от 25 април 2013 година, отправено до Кипър относно конкретни мерки за възстановяване на финансовата стабилност и устойчивия растеж (ОВ L 141, 2013 г., стр. 32).

Правна уредба

Протокол № 14

4 Член 1 от Протокол № 14 относно Еврогрупата, приложен към Договора за ЕС и към Договора за функционирането на ЕС (наричан по-нататък „Протокол № 14“), гласи следното:

„Министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, се събират на неофициални срещи. Такива срещи се провеждат при възникнала необходимост, за обсъждане на въпроси, свързани с общите им специфични отговорности по отношение на единната валута. [Европейската комисия] участва в заседанията. Европейската централна банка [(ЕЦБ)] е поканена да участва в тези заседания, които се подготвят от представителите на министрите на финансите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, и на Комисията“.

5 Член 2 от този протокол предвижда:

„Министрите на държавите членки, чиято парична единица е еврото, избират председател за срок от две години и половина с мнозинството от гласовете на тези държави членки“.

Договорът за ЕМС

6 На 2 февруари 2012 г. в Брюксел е сключен Договорът за създаване на Европейския механизъм за стабилност между Кралство Белгия, Федерална република Германия, Република Естония, Ирландия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Италианската република, Република Кипър, Великото херцогство Люксембург, Република Малта, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Португалската република, Република Словения, Словашката република и Република Финландия (наричан по-нататък „Договорът за ЕМС“). Договорът влиза в сила на 27 септември 2012 г.

7 Съображение 1 от Договора за ЕМС гласи:

„На 17 декември 2010 г. Европейският съвет постигна съгласие, че е необходимо държавите членки от еврозоната да създадат постоянен механизъм за стабилност. [ЕМС] ще поеме функциите, възложени понастоящем на Европейския инструмент за финансова стабилност (ЕИФС) и на Европейския механизъм за финансово стабилизиране (ЕМФС), като предоставя при необходимост финансова помощ на държави членки от еврозоната“ [неофициален превод].

8 Съгласно членове 1 и 2 и член 32, параграф 2 от този договор договарящите се страни, а именно държавите членки, чиято парична единица е еврото (наричани по-нататък „ДЧПЕ“), създават помежду си международна финансова институция, Европейски механизъм за стабилност (ЕМС).

9 Съгласно текста на член 3 от посочения договор:

„Целта на ЕМС е да мобилизира финансови средства и предоставянето при строго обвързване с условия, съобразено с избрания инструмент за финансова помощ, на подкрепа за стабилност на неговите членове, които изпитват или има опасност да изпитат сериозни проблеми във връзка с финансирането, ако това е абсолютно необходимо, за да се гарантира финансовата стабилност на еврозоната като цяло и на държавите членки в нея. За тази цел той може да набира средства посредством емитирането на финансови инструменти или сключването на финансови или други споразумения или спогодби със своите членове, с финансови институции или с трети лица“ [неофициален превод].

10 Член 4, параграф 1 от същия договор гласи:

„ЕМС има управителен съвет, изпълнителен съвет, както и изпълнителен директор и други служители, които е счетено, че са необходими“ [неофициален превод].

11 Член 5, параграф 3 от Договора за ЕМС предвижда: „[ч]ленът на [К]омисия[та], който отговаря за икономическите и паричните въпроси, председателят на ЕЦБ и председателят на Еврогрупата (ако той самият не е председател или член на управителния съвет) могат да участват в заседанията на управителния съвет [на ЕМС] в качеството на наблюдатели“ [неофициален превод].

12 В член 12 от същия договор са установени принципите, които се прилагат по отношение на подкрепата за стабилност, като параграф 1 от него предвижда следното:

„ЕМС може да предостави на свой член подкрепа за стабилност при строго обвързване с условия, съобразено с избрания инструмент за финансова помощ, ако това е абсолютно необходимо, за да се гарантира финансовата стабилност на еврозоната като цяло и на държавите членки в нея. Обвързването с условия може да бъде по-специално във формата на програма за макроикономически корекции или на задължение да продължават да се спазват предварително установените условия за предоставянето на подкрепата“ [неофициален превод].

13 Процедурата по предоставяне на подкрепа за стабилност на член от ЕМС е описана в член 13 от Договора за ЕСМ, както следва:

„1. Член на ЕМС може да подаде искане за подкрепа за стабилност до председателя на управителния съвет. В искането се посочва(т) инструментът/инструментите за финансова помощ, който/които следва да бъдат предвиден(и). […]

2. Въз основа на искането от съответния член на ЕМС и на оценката по параграф 1 управителният съвет може да реши да предостави, по принцип, подкрепа за стабилност на съответния член на ЕМС под формата на инструмент за финансова помощ.

3. В случай че приеме решение по параграф 2, управителният съвет възлага на [Комисията], съвместно с ЕЦБ, и когато е възможно, заедно с [Международния валутен фонд (МВФ)], да договори със съответния член на ЕМС меморандум за разбирателство, в който се уреждат подробно условията, с които е обвързан инструментът за финансова помощ. Съдържанието на меморандума за разбирателство е съобразено със сериозността на слабостите, които следва да бъдат преодолени, и с избрания инструмент за финансова помощ. Същевременно

изпълнителният директор на ЕМС изготвя предложение за споразумение относно инструмента за финансова помощ, в което се уреждат редът и условията за финансиране на помощта и изборът на инструменти и което се приема от управителния съвет.

Меморандумът за разбирателство трябва да бъде в пълно съответствие с мерките за координиране на икономическите политики, предвидени в [Договора за функционирането на ЕС], по-специално с всеки акт на правото на Европейския съюз, в това число всяко становище, предупреждение, препоръка или решение, чийто адресат е съответният член на ЕМС.

4. [Комисията] подписва меморандума за разбирателство от името на ЕМС, когато той е в съответствие с условията по параграф 3 и е бил одобрен от управителния съвет.

5. Изпълнителният съвет одобрява споразумението относно инструмента за финансова помощ, уреждащ подробно финансовите аспекти на подкрепата за стабилност, която следва да се предостави, както и, ако са налице условията за това, изплащането на първия транш от помощта.

[…]

7. На [Комисията], съвместно с ЕЦБ, и когато е възможно, заедно с МВФ, се възлага задачата да следи за спазването на условията, с които е обвързан инструментът за финансова помощ“ [неофициален превод].

Резолюцията на Европейския съвет от 13 декември 1997 г.

14 Резолюцията на Европейския съвет от 13 декември 1997 година относно координацията на икономическата политика на етап три от ИПС и членове 109 и 109 Б от Договора за ЕО (ОВ C 35, 1998 г., стр. 1; наричана по-нататък „Резолюция на Европейския съвет от 1997 г.“) предвижда, по-конкретно в точка 6:

„Министрите на [ДЧПЕ] могат да се срещат неофициално за обсъждане на въпроси, свързани с общите им специфични отговорности по отношение на единната валута. Комисията и, когато е целесъобразно, [ЕЦБ], са поканени да участват в заседанията“ [неофициален превод].

Решение 2013/236

15 Член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 гласи следното:

„С оглед на възстановяването на стабилността на финансовия си сектор [Република Кипър] продължава основно да реформира и преструктурира банковия сектор и да подкрепя жизнеспособните банки чрез възстановяване на капитала им, като така преодолява проблемите във връзка с тяхната ликвидност и укрепва надзора върху тях. Програмата предвижда следните мерки и резултати:

[…]

б) изготвяне на независима оценка на активите на [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia LTD] и на [Cyprus Popular Bank Public Co. LTD] и бързо интегриране на операциите на [Cyprus Popular Bank Public Co.] в [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia]. Оценката трябва да бъде извършена бързо, за да се позволи замяната „депозити срещу участие“ в [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia];

[…]“ [неофициален превод].

Декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г.

16 С декларация от 25 март 2013 г. Еврогрупата посочва, че е постигнала споразумение с кипърските власти по съществените елементи на бъдещата програма за макроикономически мерки, което се подкрепя от всички ДЧПЕ, както и от Комисията, ЕЦБ и МВФ (наричана по-нататък „Декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г.“).

17 В тази декларация по-конкретно се посочва следното:

„Еврогрупата приветства плановете за преструктуриране на финансовия сектор, посочени в приложението. Тези мерки ще послужат като основа за възстановяването на жизнеспособността на финансовия сектор. В съответствие с принципите на Съюза те гарантират по-специално всички депозити до 100 000 EUR.

В програмата ще има решителен подход за преодоляване на дисбаланса във финансовия сектор. Ще има подходящо свиване на финансовия сектор […]

Еврогрупата настоятелно иска незабавно прилагане на споразумението между [Република Кипър] и [Република Гърция] относно гръцките клонове на кипърските банки, което закриля стабилността едновременно на гръцката и на кипърската банкова система“ [неофициален превод].

18 Приложението към посочената декларация има следното съдържание:

„След представянето на политическите планове на властите [на Република Кипър], които бяха широко приветствани от Еврогрупата, бе постигнато съгласие за следното:

1. Пристъпва се към незабавно разграждане на [Cyprus Popular Bank Public Co.] — с пълното съдействие на акционерите, притежателите на облигации и вложителите, чиито депозити не са гарантирани — въз основа на решение на Централната банка на Кипър, като се използва новоприетата правна уредба за преструктуриране на банките.

2. Пристъпва се към разделяне на [Cyprus Popular Bank Public Co.] на „лоша“ и „добра“ (оздравена) банка. „Лошата“ банка се закрива постепенно.

3. Оздравената банка се влива в [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] при прилагане на правната уредба за преструктуриране на банките и след консултации с управителните съвети на [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] и [Cyprus Popular Bank Public Co.]. Тя ще внесе [изключителна подкрепа на ликвидността], възлизаща на девет милиарда евро. Единствено негарантираните депозити в [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] ще останат замразени до приключването на рекапитализацията, след което спрямо тях ще могат да бъдат приложени подходящи условия.

4. Управителният съвет на ЕЦБ ще предостави ликвидност на [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] при спазване на приложимите правила.

5. Ще се извърши рекапитализация на [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia] чрез преобразуване на негарантираните депозити в собствени активи с пълното съдействие на акционерите и облигационерите.

6. Преобразуването ще се извърши по начин, който да осигури съотношение на собствения капитал от 9 % в края на програмата.

7. Всички притежатели на гарантирани депозити във всички банки ще се ползват от пълна защита в съответствие с релевантното законодателство на [Съюза].

8. Средствата по програмата (до [десет] милиарда евро) не могат да се използват за рекапитализация на [Cyprus Popular Bank Public Co.] или [Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia]“ [неофициален превод].

Кипърското право

19 По силата на точка 3 (1) и точка 5 (1) от O peri exiyiansis pistotikon kai allon idrimaton nomos (N. 17(I)/2013) (Закон за оздравяването на кредитни и други институции (nº 17(I)/2013) от 22 март 2013 г. (ЕЕ, приложение I (I), № 4379, 22.3.2013 г., т. 117, наричан по-нататък „Законът от 22 март 2013 г.“) на Централната банка на Кипър (ЦБК), заедно с Министерството на финансите (Кипър), е възложено оздравяването на посочените в този закон институции. За целта, от една страна, в точка 12 (1) от Закона от 22 март 2013 г. се предвижда, че ЦБК може с декрет да преструктурира пасивите и задълженията на институция, спрямо която се прилага оздравителна процедура, включително чрез намаляване, изменение, разсрочване, новиране на номиналния капитал или на остатъка от всякакви съществуващи или бъдещи вземания срещу тази институция или чрез превръщане на дългови ценни книжа в собствен капитал. От друга страна, тази точка предвижда, че „гарантираните депозити“ по смисъла на точка 2, пета алинея от Закона от 22 март 2013 г. са изключени от тези мерки. Между страните не се спори, че става въпрос за депозитите до 100 000 EUR включително.

20 Kanonistiki Dioikitiki Praxi 96/2013 peri tis polisis ergasion ton en elladi ergasion tis Trapezas Kyprou Dimosias Etaireias LTD (Декрет 96/2013 относно продажбата на някои дейности на Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia LTD в Гърция) от 26 март 2013 г. (ЕЕ, приложение III (I), № 4640, 26.3.2013 г. стр. 745) (наричан по-нататък „Декрет № 96“) и Kanonistiki Dioikitiki Praxi 97/2013 peri tis polisis ergasion ton en elladi ergasion tis Cyprus Popular Bank Public Co. Ltd (Декрет 97/2013 относно продажбата на определени дейности на Cyprus Popular Bank Public Co. Ltd в Гърция) от 26 март 2013 г. (ЕЕ, приложение III (I), № 4640, 26.3.2013 г., стр. 749, наричан по-нататък „Декрет № 97“) предвиждат съответно продажбата на клоновете на Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia (наричана по-нататък „BoC“) и на Cyprus Popular Bank Public Co. (наричана по-нататък „Laïki“), установени в Гърция (наричани по-нататък заедно „гръцките клонове“).

21 Kanonistiki Dioikitiki Praxi 103/2013, peri diasosis me idia mesa tis Trapezas Kyprou Dimosias Etaireias LTD (Декрет 103/2013 относно оздравяването на Trapeza Kyprou Dimosia Etaireia LTD със собствени средства) от 29 март 2013 г. (ЕЕ, приложение III(I), № 4645, 29.3.2013 г., стр. 769, наричан по-нататък „Декрет № 103“) предвижда рекапитализация на BoC за сметка по-специално на вложителите с негарантирани депозити, на акционерите и на облигационерите, за да може банката да продължи да извършва банкови услуги. Така негарантираните депозити се конвертират в акции на BoC (37,5 % от всеки негарантиран депозит), в инструменти, които BoC може да конвертира в акции или в депозити (22,5 % от всеки негарантиран депозит), и в инструменти, които ЦБК може да конвертира в депозити (40 % от всеки негарантиран депозит). В точка 6, параграф 5 от Декрет № 103 се уточнява, че ако приносът на вложителите с негарантирани депозити превиши това, което е необходимо за възстановяването на собствения капитал на BoC, органът по оздравяването ще определи сумата, съответстваща на свръхкапитализацията, и ще я третира все едно преобразуването никога не е било осъществено.

22 В резултат на изменение на Декрет № 103, на 30 юли 2013 г., от една страна, 10 % от негарантираните депозити, които предварително са били преобразувани в инструменти, подлежащи на преобразуване в акции или в депозити, са преобразувани в акции на BoC. От друга страна, номиналната стойност от едно евро на всяка обикновена акция на BoC е намалена на един цент. Впоследствие стотина обикновени акции с номинална стойност един цент всяка се сливат в една обикновена акция с номинална стойност едно евро. Обикновените акции с номинална стойност един цент, под 100 на брой, които, поради това не могат да се слеят, за да формират нова обикновена акция с номинална стойност едно евро, са унищожени.

23 Точка 2 във връзка с точка 5 от Kanonistiki Dioikitiki Praxi 104/2013, peri tis polisis orismenon ergasion tis Cyprus Popular Bank Public Co. Ltd (Декрет 104/2013 относно продажбата на определени дейности на Cyprus Popular Bank Public Co. Ltd) от 29 март 2013 г. (ЕЕ, приложение III (I), № 4645, 29.3.2013 г., стр. 781, наричан по-нататък „Декрет № 104“) предвижда за 6,10 ч. на 29 март 2013 г. прехвърлянето на някои активи и пасиви от Laïki към BoC, включително депозитите до 100 000 EUR. Депозитите над 100 000 EUR остават в Laïki в очакване на ликвидацията ѝ.

24 След изменения на Декрет № 104 от 30 юли 2013 г., приблизително 18 % от новия капитал на BoC са прехвърлени на Laïki.

Обстоятелства, предхождащи спора

25 За нуждите на настоящото производство описаните в точки 10—28 и 38—46 от обжалваните съдебни решения обстоятелства, предхождащи спора, могат да бъдат обобщени по следния начин.

26 През първите месеци на 2012 г. Република Гърция и нейните частни кредитори, притежатели на облигации, осъществяват размяна на гръцки дългови инструменти със съществено намаляване на номиналната стойност на гръцкия дълг, държан от частните инвеститори (Private Sector Involvement (наричано по-нататък „PSI“).

27 Поради експозицията им в инструментите, предмет на PSI, няколко установени в Кипър банки, сред които са Laïki и BoC, понасят големи загуби и имат проблеми поради недостиг на собствени средства. Тъй като вече не е в състояние да дава достатъчно гаранции, за да получава финансиране от ЕЦБ, Laïki иска и получава изключителна подкрепа на ликвидността (Emergency Liquidity Assistance, наричана по-нататък „ELA“) от ЦБК, като общата отпусната сума възлиза на 3,8 милиарда евро през май 2012 г. и на близо 9,6 милиарда евро през юли 2012 г.

28 При тези обстоятелства Република Кипър преценява, че е необходимо да се намеси в подкрепа на кипърския банков сектор, по-специално чрез рекапитализация на Laïki в размер на 1,8 милиарда евро през юни 2012 г. През същия месец BoC съобщава, че също е поискала от кипърските власти капиталово подпомагане, но не го е получила.

29 На 25 юни 2012 г. Република Кипър отправя до председателя на Еврогрупата искане за финансова помощ от ЕМС или от Европейския инструмент за финансова стабилност. С декларация от 27 юни 2012 г. Еврогрупата посочва, че исканата финансова помощ ще бъде предоставена на Република Кипър или от посочения фонд, или от ЕМС в рамките на програма за макроикономическа адаптация, която следва да бъде конкретизирана в меморандум за разбирателство, преговорите по който ще се водят, от една страна, от Комисията заедно с ЕЦБ и МВФ, а от друга страна, от кипърските власти. На 29 ноември 2012 г. представители на Комисията, ЕЦБ, МВФ и на Република Кипър изготвят проект за меморандум за разбирателство.

30 През март 2013 г. Република Кипър и другите ДЧПЕ постигат политическо споразумение по проекта на меморандум за разбирателство. С декларация от 16 март 2013 г. Еврогрупата приветства това споразумение и посочва някои мерки за корекции, които кипърските власти са се ангажирали да предприемат, включително въвеждане на данък върху банковите депозити, преструктуриране и рекапитализиране на банките, както и споделяне на загубите на притежателите на облигации с по-малки права.

31 На 18 март 2013 г. Република Кипър разпорежда затваряне на банките на 19 и 20 март 2013 г., а след това и до 28 март 2013 г., за да се избегне масово теглене на депозити от гишетата.

32 На 19 март 2013 г. кипърският парламент отхвърля проектозакона на кипърското правителство за въвеждане на данък върху всички банкови депозити в Република Кипър. Тогава кипърското правителство изготвя нов проектозакон, който предвижда само преструктурирането на BoC и Laïki.

33 На 21 март 2013 г. ЕЦБ публикува прессъобщение (наричано по-нататък „прессъобщението на ЕЦБ от 21 март 2013 г.), в което посочва следното:

„Управителният съвет на ЕЦБ реши да запази съществуващото равнище на ELA до […] 25 март 2013 г.

Удължаване на срока за възстановяване би било възможно само ако бъде въведена програма на [Съюза или на МВФ], която да гарантира платежоспособността на засегнатите банки“ [неофициален превод].

34 Кипърският парламент приема Закона от 22 март 2013 г.

35 С декларация от 25 март 2013 г. Еврогрупата посочва, че е постигнала споразумение с кипърските власти по съществените елементи на бъдещата програма за макроикономически мерки, което се подкрепя от всички ДЧПЕ, както и от Комисията, ЕЦБ и МВФ.

36 Декрети № 96 и № 97, от една страна, и декрети № 103 и № 104, от друга страна, са приети съответно на 26 и на 29 март 2013 г.

37 На заседанието си от 24 април 2013 г. управителният съвет на ЕМС:

– потвърждава, от една страна, че на Комисията и на ЕЦБ са възложени проверките, предвидени в член 13, параграф 1 от Договора за ЕМС, и от друга страна, че на Комисията, в сътрудничество с ЕЦБ и МВФ, са били възложени преговорите с Република Кипър за меморандума за разбирателство, посочен в параграф 3 от същия член,

– решава да предостави подкрепа за стабилност на Република Кипър под формата на инструмент за финансова помощ (наричан по-нататък „ИФП“), в съответствие с предложението на изпълнителния директор на ЕМС,

– одобрява нов проект на меморандум за разбирателство, договорен между Комисията, в сътрудничество с ЕЦБ и МВФ, и Република Кипър, и

– възлага на Комисията да подпише меморандума от името на ЕМС.

38 На 25 април 2013 г., действайки на основание член 136, параграф 1 ДФЕС, Съветът приема Решение 2013/236, което предвижда комплекс от „мерки и резултати“ за справяне с бюджетния дефицит на Република Кипър и възстановяване на стабилността на финансовия сектор на тази държава членка.

39 Новият меморандум за разбирателство е подписан на 26 април 2013 г. от министъра на финансите на Република Кипър, от гуверньора на ЦБК и от заместник-председателя на Комисията, от името на ЕМС (наричан по-нататък „Меморандумът за разбирателство от 26 април 2013 г.“) и е одобрен от кипърския парламент на 30 април 2013 г.

40 На 8 май 2013 г. ЕМС, Република Кипър и ЦБК сключват споразумението относно ИФП. Същия ден управителният съвет на ЕМС одобрява това споразумение и предложението относно реда и условията за изплащане на Република Кипър на първи транш от помощта в размер на три милиарда евро.

41 С декларация от 13 май 2013 г. Еврогрупата приветства решението на управителния съвет на ЕМС да одобри първия транш от помощта и потвърждава, че Република Кипър е приложила мерките, договорени в Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г.

42 С декларация от 13 септември 2013 г. Еврогрупата приветства, от една страна, приключването на първата мисия за наблюдение от Комисията, ЕЦБ и МВФ, и от друга страна, факта, че ВоС е излязла от оздравителната процедура на 30 юли 2013 г. Еврогрупата освен това изразява подкрепата си за изплащането на втори транш от помощта в размер на 1,5 милиарда евро, преведен на 27 септември 2013 г.

Производството пред Общия съд и обжалваните съдебни решения

43 С искове, подадени в секретариата на Общия съд на 20 декември 2013 г., по дело T-680/13, и на 1 декември 2014 г., по дело T-786/14, ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P предявяват главни искания Съветът, Комисията, ЕЦБ и Еврогрупата (наричани по-нататък „ответниците“) да бъдат осъдени да им заплатят сумите, посочени в приложенията към техните искове, ведно с лихви, считано от 16 март 2013 г. до постановяване на решенията на Общия съд, и при условията на евентуалност, искат да се приема за установено, че Съветът и/или ответниците следва да носят извъндоговорна отговорност, и да се определи процедурата, която следва да се проведе, за да се установят подлежащите на възстановяване загуби, които те действително са понесли,

44 С отделни актове, подадени в секретариата на Общия съд съответно на 14 юли, на 16 юли и на 18 август 2014 г., по дело T-680/13, Съветът, ЕЦБ и Комисията повдигат възражения за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник на Общия съд.

45 С отделни актове, постъпили в секретариата на Общия съд, съответно на 17 април, на 29 април и на 8 май 2015 г., по дело T-786/14, Комисията, Съветът и ЕЦБ правят възражения за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник на Общия съд.

46 С обжалваните съдебни решения Общият съд отхвърля исковете на ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P и осъжда същите да понесат, наред с направените от тях съдебни разноски, и тези на Съвета, Комисията и ЕЦБ.

Производство и искания на страните пред Съда

47 С решение на председателя на Съда от 11 януари 2019 г. дела C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P и C-604/18 P са съединени за целите на устната фаза на производство и на съдебното решение.

48 С решение на председателя на Съда от 21 февруари 2019 г., е допуснато встъпването на Република Финландия по дела C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P и C-604/18 P, в подкрепа на исканията на Съвета.

По дела C-597/18 P и C-598/18 P

49 Съветът иска от Съда:

– да отмени частите от обжалваните съдебни решения, в които Общият съд отхвърля възраженията му за недопустимост, доколко се отнасят до насочените срещу Еврогрупата искове на ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P,

– да осъди тези страни да заплатят съдебните разноски, свързани с производството по обжалване.

50 Ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P искат от Съда:

– да отхвърли жалбите и

– да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

51 Комисията иска от Съда:

– да уважи жалбите и

– да осъди ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P да заплатят съдебните разноски по настоящото производство по обжалване и по производството пред Общия съд.

По дела C-603/18 P и C-604/18 P

52 Жалбоподателите искат от Съда:

– да отмени обжалваните съдебни решения,

– да уважи исканията, предявени от тях в производството пред Общия съд,

– да отхвърли насрещните жалби на Съвета,

– да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски по производството по обжалване и по производството пред Общия съд.

– да осъди тези Съвета да заплати съдебните разноски, свързани с насрещните жалби.

53 Съветът и ЕЦБ искат от Съда:

– да отхвърли жалбите и

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

54 С насрещните си жалби Съветът иска от Съда:

– да отмени частите от обжалваните съдебни решения, в които Общият съд отхвърля възраженията му за недопустимост, доколко се отнасят до исковете на жалбоподателите, насочени срещу член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236,

– да обяви за недопустими исканията на жалбоподателите, насочени срещу Съвета и

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

55 Комисията иска от Съда:

– да отхвърли жалбите,

– да уважи насрещните жалби на Съвета и

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски по настоящото производство по обжалване и по производството пред Общия съд.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

56 След представянето на заключението на генералния адвокат, с акт, депозиран в секретариата на Съда на 16 юни 2020 г., жалбоподателите са поискали да се разпореди възобновяване на устната фаза на производството на основание член 83 от Процедурния правилник на Съда.

57 В подкрепа на искането си, жалбоподателите твърдят, на първо място, че в представеното от генералния адвокат заключение е нарушен принципът на равни процесуални възможности, тъй като са разгледани само доводите на страните, представени в производствата по жалбите на Съвета по дела C-597/18 P и C-598/18 P, но не и доводите, представени от жалбоподателите в жалбите им по дела C-603/18 P и C-604/18 P. На второ място, посоченото заключение било основано на неправилен прочит на доводите, представени от жалбоподателите в подкрепа на жалбите им по дела C-603/18 P и C-604/18 P, доколкото последните не твърдели, че признаването на Еврогрупата за институция, чиито актове или действия мога да бъдат предмет на иск за извъндоговорна отговорност на Съюза съгласно член 340, втора алинея ДФЕС, представлява условие за уважаването на исканията им за обезщетяване на вредите, които твърдят, че са претърпели. От това според жалбоподателите следва, на трето място, че заключението на генералния адвокат не може да се приеме за релевантно за решаването на настоящия спор.

58 Следва да се припомни, че по силата на член 252, втора алинея ДФЕС генералният адвокат има ролята да представя публично, при пълна безпристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които съгласно статута на Съда на Европейския съюз се изисква неговото произнасяне. Съдът не е обвързан нито от заключението на генералния адвокат, нито от мотивите, въз основа на които той стига до него (решение от 25 юли 2018 г., Société des produits Nestlé и др./Mondelez UK Holdings & Services, C-84/17 P, C-85/17 P и C-95/17 P, EU:C:2018:596, т. 31).

59 Освен това Статутът на Съда на Европейския съюз и Процедурният правилник не предвиждат възможност страните да представят становища в отговор на заключението на генералния адвокат (решение от 21 декември 2016 г., Комисия/Aer Lingus, C-164/15 P и C-165/15 P, EU:C:2016:990, т. 31 и цитираната съдебна практика).

60 Поради това несъгласието на страна със заключението на генералния адвокат не може само по себе си да бъде основание за възобновяване на устната фаза на производството, независимо какви са разгледаните в заключението въпроси (решение от 28 февруари 2018 г., mobile.de/EUIPO, C-418/16 P, EU:C:2018:128, т. 30).

61 При все това в съответствие с член 83 от своя процедурен правилник Съдът може във всеки момент, след като изслуша генералния адвокат, да разпореди възобновяване на устната фаза на производството, по-специално ако счита, че делото не е достатъчно изяснено, когато след закриване на тази фаза някоя от страните посочи нов факт от решаващо значение за решението

на Съда или когато делото трябва да се реши въз основа на довод, който страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз не са разисквали.

62 Настоящият случай не е такъв. От една страна, основанията и доводите, представени от жалбоподателите в подкрепа на жалбите им по дела C-603/18 P и C-604/18 P, са били разисквани в писмената и устната фаза на производството. От друга страна, трябва да се констатира, че по искане на Съда, който е преценил, че подадените от Съвета жалби по дела C-597/18 P и C-598/18 P повдигат нови правни проблеми по смисъла на член 20, параграф 5 от Статута на Съда на Европейския съюз, генералният адвокат е съсредоточил заключението си върху преценката на доводите, представени от страните в рамките на посочените жалби, което не засяга преценката на Съда относно доводите, които жалбоподателите са могли да изложат в посочените фази на производството в рамките на жалбите им по дела C-603/18 P и C-604/18 P, и което изключва твърдението от тях неправилен прочит на тези доводи от страна на генералния адвокат, тъй като последният не ги е разгледал в заключението си. Поради това Съдът, след като изслуша генералния адвокат, намира, че разполага с достатъчно данни с оглед на надлежно разискваните пред него доводи.

63 С оглед на гореизложените съображения няма основание за възобновяване на устната фаза на производството.

По жалбите на Съвета по дела C-597/18 P и C-598/18 P

Доводи на страните

64 В подкрепа на жалбите си Съветът изтъкват едно-единствено основание, а именно твърдението, че Общият съд е тълкувал неправилно съдебната практика относно условията за допустимост на иска за извъндоговорна отговорност на Съюза.

65 С това основание Съветът по същество твърди, че обратно на постановеното от Общия съд в точка 113 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 109 от второто обжалвано съдебно решение, Еврогрупата не може да се счита за „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС.

66 В това отношение Съветът счита, първо, че Общият съд е нюансирал извода, до който стига Съдът в точка 61 от своето решение от 20 септември 2016 г., Mallis и др./Комисия и ЕЦБ (C-105/15 P—C-109/15 P, EU:C:2016:702), че Еврогрупата не може да се приравни на състав на Съвета, нито да се квалифицира като „орган“, „служба“ или „агенция“ на Съюза по смисъла на член 263 ДФЕС.

67 На второ място, Съветът припомня, като цитира решението от 10 април 2020 г., Lamberts/Омбудсман (T-209/00, EU:T:2002:94, т.49), че макар понятието „институция“ по смисъла на член 340, втора алинея ДФЕС да включва не само изрично посочените в член 13 ДЕС институции, но и всички служби или агенции на Съюза, които отговарят на два критерия, а именно, от една страна, да са създадени с Договорите, и от друга страна, да допринасят за постигането на целите на Съюза, Еврогрупата обаче не отговаря на първия от двата критерия.

68 В това отношение Съветът най-напред упреква Общия съд, че е приел в точка 113 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 109 от второто обжалвано съдебно решение, че Еврогрупата е „образуване на Съюза, формално създадено с Договорите“, въпреки че тя представлява неофициална среща на министрите на ДЧПЕ, чиято единствена цел е обсъждане на въпроси, свързани с общите специфични отговорности на министрите по отношение на

единната валута. На следващо място Съветът твърди, че член 137 ДФЕС и протокол № 14 не създават, а само признават Еврогрупата. Накрая Съветът подчертава, че Общият съд не е установил никакви правомощия, предоставени на Еврогрупата с Договорите, нито е приел, че тя притежава собствена правосубектност.

69 По отношение на втория критерий Съветът признава, че заседанията на Еврогрупата действително допринасят за постигането на целите на Съюза, но подчертава, че член 119, параграф 2 ДФЕС и член 3 ДЕС не посочват Еврогрупата като образувание.

70 На трето място, Съветът отхвърля опасенията, изразени от Общия съд в точка 114 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 110 от второто обжалвано съдебно решение, че липсата на възможност да се предяви иск срещу Еврогрупата за извъндоговорна отговорност на Съюза води до непълнота с оглед на принципа на ефективната съдебна защита, закрепен в член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС.

71 В това отношение Съветът припомня най-напред, като цитира решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 55), че Комисията носи отговорност за законосъобразността на актовете на ЕМС. На второ място Съветът отбелязва, че както приема Общият съд в точка 238 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 237 от второто обжалвано съдебно решение, в някои случаи допустимостта на иска за извъндоговорна отговорност на Съюза може да зависи от изчерпването на съществуващите вътрешноправни способи за защита за отмяната на решение на националния орган, при условие че тези вътрешноправни способи за защита могат да гарантират по ефективен начин защитата на заинтересованите частноправни субекти и могат да доведат до поправяне на твърдяната вреда. На трето място Съветът твърди, че съгласно член 7 от Регламент (ЕС) № 472/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2013 година за засилване на икономическото и бюджетно наблюдение над държавите членки в еврозоната, изпитващи или застрашени от сериозни затруднения по отношение на финансовата си стабилност (ОВ L 140, 2013 г., стр. 1) Съдът може да упражнява контрол върху актовете на Съвета, които предхождат и предопределят условията на ЕМС. На четвърто и последно място Съветът се позовава на точка 66 от заключението на генералния адвокат Wathelet по съединени дела Mallis и др./Комисия и ЕЦБ (C-105/15 P—C-109/15 P, EU:C:2016:294), съгласно която липсата на пряк способ за защита срещу Еврогрупата ще противоречи на принципа на ефективна съдебна защита само ако Еврогрупата бе получила в Договора правомощието да приема актове, произвеждащи задължително правно действие по отношение на трети лица. Това обаче не било така, тъй като според Съвета Еврогрупата е дискусионен форум, а не орган, който взема решения.

72 В съдебното заседание пред Съда за изслушване на устните състезания Съветът добавя, че принципът на ефективна съдебна защита не представлява критерий за установяване на компетентността на съдилищата на Съюза отвъд установеното в Договорите.

73 Комисията изтъква, че членове 263 ДФЕС и 340 ДФЕС имат едно и също приложно поле rationae personae. В това отношение тя твърди, че Общият съд не е посочил съдебни решения, от които да следва, че срещу образувание, чиито актове не могат да бъдат предмет на жалба за отмяна, може все пак да бъде предявен иск за оспорване на негови актове или действия в рамките на извъндоговорната отговорност на Съюза,

74 Ищците в първоинстанционното производство по дела C-597/18 P и C-598/18 P оспорват единственото основание на Съвета по същество. Те поддържат, на първо място, че съображенията на Съда в точка 61 от решението от 20 септември 2016 г., Mallis и др./Комисия и ЕЦБ (C-105/15 P—C-109/15 P, EU:C:2016:702), а именно че Еврогрупата не може да се квалифицира като „орган“, „служба“ или „агенция“ на Съюза по смисъла на член 263 ДФЕС, не са

релевантни, доколкото това решение се отнася до допустимостта на насочена срещу Еврогрупата жалба за отмяна, която представлява способ за защита, различен от иска за извъндоговорна отговорност на Съюза по член 340, втора алинея ДФЕС.

75 На второ място ищците в първоинстанционното производство по дела C-597/18 P и C-598/18 P оспорват довода, че Еврогрупата не е била създадена с Договорите, тъй като съществуването ѝ било потвърдени официално с Договора от Лисабон, който прилага протокол № 14 към Договора за функционирането на ЕС.

76 На трето място, Еврогрупата не била само неофициален дискусионен форум, а имала отговорности за разработването на икономическите политики и на бюджета на Съюза.

77 На четвърто и последно място ищците в първоинстанционното производство по дела C-597/18 P и C-598/18 P твърдят, че липсата на възможност да се ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза за актове на Еврогрупата представлява нарушение на основното право на ефективна съдебна защита, закрепено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

Съображения на Съда

78 Съгласно член 340, втора алинея ДФЕС в случай на извъндоговорна отговорност Съюзът е длъжен, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения.

79 Съюзът носи извъндоговорна отговорност по смисъла на тази разпоредба при наличието на съвкупност от условия, а именно противоправно поведение на институция на Съюза, наличие на вреда и причинно-следствена връзка между поведението на институцията и твърдяната вреда (решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 64 и цитираната съдебна практика).

80 Понятието „институция“ по смисъла на посочената разпоредба включва не само изброените в член 13, параграф 1 ДЕС институции на Съюза, но и всички други органи, организации, служби и агенции на Съюза, създадени с Договорите за да допринасят за постигането на целите на Съюза (вж. в този смисъл решение от 2 декември 1992 г., SGEEM и Etroy/ЕИБ, C-370/89, EU:C:1992:482, т. 13—16).

81 В настоящия случай Общият съд припомня тази съдебна практика в точки 82, 106 и 112 от първото обжалвано съдебно решение, както и в точки 78, 102 и 108 от второто обжалвано съдебно решение. В приложение на посочената съдебна практика той приема в точка 113 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 109 от второто обжалвано съдебно решение, че Еврогрупата е образувание на Съюза, създадено с Договорите и предназначено да допринася за осъществяването на целите на Съюза. Той стига до този извод след направен в посочените точки анализ на текста на член 137 ДФЕС и на протокол № 14, от който анализ следва, от една страна, че е тези разпоредби предвиждат по-специално съществуването, състава, начина на провеждане на заседанията и функциите на Еврогрупата, и от друга страна, че това образувание се събира за обсъждане на въпроси, които по силата на член 119, параграф 2 ДФЕС спадат към дейността на Съюза за нуждите и целите, посочени в член 3 ДЕС, сред които е създаването на икономически и паричен съюз, чиято валута е еврото.

82 В рамките на единственото основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата, Съветът не оспорва критериите, установени в цитираната в точка 80 от настоящото решение съдебна практика, за преценка на допустимостта на иск за извъндоговорна отговорност на Съюза.

83 Съветът обаче счита, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 113 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 109 от второто обжалвано съдебно решение, че Еврогрупата изпълнява първия от посочените критерии, съгласно който образуването ответник трябва да е създадено с Договорите образувание на Съюза, докато член 137 ДФЕС и протокол № 14 предвиждали само правото на ДЧПЕ да се срещат неофициално и не предоставяли никакви правомощия на Еврогрупата.

84 В това отношение трябва да се отбележи, че Еврогрупата е създадена официално с Резолюцията на Европейския съвет от 13 декември 1997 г., която предвижда, че „Министрите на [ДЧПЕ] могат да се срещат неофициално за обсъждане на въпроси, свързани с общите им специфични отговорности по отношение на единната валута“ и че „Комисията и, когато е целесъобразно, [ЕЦБ], са поканени да участват в заседанията“. Както посочва генералният адвокат по-специално в точки 64, 65, 92, 96, 101, 103 и 106 от своето заключение, Еврогрупата е създадена като междуправителствен орган, външен за институционалната и правна рамка на Съюза, чиято цел е да даде възможност на министрите на ДЧПЕ да обсъдят и да координират позициите си по въпроси, свързани с общите им отговорности по отношение на единната валута. По този начин тя изпълнява функция на връзка между националното равнище и това на Съюза за целите на координацията на икономическите политики на ДЧПЕ.

85 Действително, както основателно приема Общият съд в точка 113 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 109 от второто обжалвано съдебно решение, член 137 ДФЕС и протокол № 14 предвиждат по-специално съществуването, състава, начина на провеждане на заседанията и функциите на Еврогрупата.

86 При все това, противно на твърденията на ищците в първоинстанционното производство по дела C-597/18 P и C-598/18 P, от това не може да се направи извод, че Еврогрупата е образувание на Съюза, създадено с Договорите, по смисъла на посочената в точка 80 от настоящото решение съдебна практика.

87 Всъщност, член 137 ДФЕС и протокол № 14 потвърждават официално, че Еврогрупата съществува и че в заседанията ѝ участват Комисията и ЕЦБ. Тези разпоредби обаче по никакъв начин не изменят междуправителствения ѝ характер. В това отношение е важно по-специално да се подчертае, че както Съдът вече е постановил, Еврогрупата не може да се приравни на състав на Съвета (решение от 20 септември 2016 г., Mallis и др./Комисия и ЕЦБ, C-105/15 P—C-109/15 P, EU:C:2016:702, т. 61).

88 На второ място, както следва изрично от текста и на Резолюцията на Европейския съвет от 13 декември 1997 година и на член 1 от протокол № 14, и както Съдът е постановил в точка 61 от решението от 20 септември 2016 г., Mallis и др./Комисия и ЕЦБ (C-105/15 P—C-109/15 P, EU:C:2016:702), характерен за Еврогрупата е нейният неофициален характер, който се дължи, както обяснява генералният адвокат в точки 64 и 86 от своето заключение, на целта на създаването ѝ, а именно да предостави на икономическия и паричен съюз междуправителствен инструмент за координация, без обаче да засяга ролята на Съвета, който заема централно място в процеса на вземане на решения в икономическата област на равнището на Съюза, нито независимостта на ЕЦБ.

89 На трето място, трябва да се констатира, че Еврогрупата не разполага със собствени правомощия в правния ред на Съюза, като член 1 от протокол № 14 само посочва, че при възникнала необходимост се провеждат срещи за обсъждане на въпроси, свързани с общите специфични отговорности на министрите на ДЧПЕ по отношение на единната валута, като се има предвид, че тези отговорности са им възложени единствено поради правомощията им на национално равнище.

90 От гореизложеното следва, че Общият съд неправилно е приел в точка 113 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 109 от второто обжалвано съдебно решение, че Еврогрупата е образувание на Съюза, създадено с Договорите, и че следователно ищците в първоинстанционното производство по дела C-597/18 P и C-598/18 P могат да се предявят срещу нея искове за извъндоговорна отговорност на Съюза на основание член 340, втора алинея ДФЕС.

91 Този извод не се поставя под въпрос от довода на посочените ищци за нарушение на член 47 от Хартата, основан на съображенията, изложени от Общия съд в точка 114 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 110 от второто обжалвано съдебно решение.

92 В това отношение Общият съд е приел в посочените точки от обжалваните съдебни решения, че липсата на възможност да се предяви иск срещу Еврогрупата на основани е член 340, втора алинея ДФЕС за извъндоговорна отговорност на Съюза противоречи на принципа на правовия Съюз, с оглед на изискванията, свързани с изпълнението на принципа на ефективната съдебна защита.

93 Важно е да се подчертае, че с оглед на изложеното в точка 89 от настоящото решение и на обстоятелството, че Еврогрупата няма правомощие да санкционира неизпълнението на постигнатите в нейните рамки политически споразумения, последните се конкретизират и прилагат по-специално чрез актове и действия на институциите на Съюза. Следователно правните субекти могат да предявят иск за извъндоговорна отговорност на Съюза пред юрисдикциите на последния срещу Съвета, Комисията или ЕЦБ на основание на актовете и действията на тези институции по изпълнението на посочените политически споразумения, за което в настоящия случай свидетелстват исковете, предявени пред Общия съд от ищците в първоинстанционното производство по дела C-597/18 P и C-598/18 P.

94 Поради това в обжалваните съдебни решения Общият съд е приел за допустими исковете за извъндоговорна отговорност на Съюза, доколкото са насочени срещу Съвета във връзка със специфичните мерки, които са приети в рамките на тригодишната програма за макроикономически мерки, изпълнявана от Република Кипър, и които са изрично посочени в член 2, параграфи 4—15 от Решение 2013/236.

95 В тези решения Общият съд е приел за допустими и исковете на ищците в първоинстанционното производство по дела C-597/18 P и C-598/18 P, насочени срещу Комисията и ЕЦБ, поради твърдените незаконосъобразни действия на същите в хода на преговорите и при подписването на Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г., който конкретизира посочената програма за макроикономически мерки.

96 В това отношение, както следва от член 17, параграф 1 ДЕС, Комисията „допринася за общия интерес на Съюза“ и „съблюдава прилагането на правото на Съюза“ (решения от 27 ноември 2012 г., Pringle, C-370/12, EU:C:2012:756, т. 163, и от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 57). Следователно тази институция запазва ролята си на пазител на Договорите при участието си в дейността на Еврогрупата. Ето защо евентуално бездействие от нейна страна при контрола на съвместимостта с правото на Съюза на политическите споразумения, сключени в рамките на Еврогрупата, може да доведе до ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза съгласно член 340, втора алинея ДФЕС.

97 От всичко изложено по-горе следва, че Общият съд е допуснал грешка при тълкуването и прилагането на член 340, втора алинея ДФЕС, като е приел в точки 113 и 114 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 109 и 110 от второто обжалвано съдебно решение, че за да не се наруши принципът на правовия Съюз, Еврогрупата трябва да се счита за образувание на Съюза, създадено с Договорите, срещу актовете и действията на което може да се предяви иск за извъндоговорна отговорност на Съюза пред юрисдикциите на последния.

98 Ето защо следва да се уважат жалбите на Съвета и да се отменят обжалваните съдебни решения доколкото отхвърлят възраженията му за недопустимост в частта, в която се отнасят до предявените срещу Еврогрупата искове на ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P.

По насрещните жалби на Съвета по дела C-597/18 P и C-598/18 P

Доводи на страните

99 В подкрепа на насрещните си жалби Съветът, подкрепян от Комисията, изтъква като единствено основание твърдението, че Общият съд е приел неправилно в точки 181 и 191 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 180 и 190 от второто обжалвано съдебно решение, от една страна, че Съветът, посредством член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236, изисква от кипърските власти да запазят или да продължат да прилагат мярка по преобразуване в акции на негарантирани депозити на BoC, и от друга страна, че посочените власти не са разполагали със свобода на преценка, за да се откажат от преобразуването. Според Съвета тълкуване в този смисъл противоречи на съдебната практика относно допустимостта на иск за извъндоговорна отговорност на Съюза във връзка с акт или действия, чрез които национален орган изпълнява правна уредба на Съюза, която съдебна практика изисквала да са изпълнени две кумулативни условия.

100 Що се отнася до първото условие, а именно приемането на въпросната мярка да е наложено от правно обвързващ държавата членка акт на Съюза, Съветът твърди най-напред, че посочената мярка е приета преди Решение 2013/236.

101 На следващо място Съветът изтъква, че при липсата на това решение жалбоподателите биха претърпели същите вреди и че отговорността за запазването или за прилагането на посочената мярка е само на кипърските власти. Предвиденото в член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 задължение за изготвяне на независима оценка на активите на Laïki и на BoC допускало, но не налагало преобразуване в акции на негарантираните депозити на BoC.

102 На последно място Съветът отбелязва, че Решение 2013/236 се вписва в обща практика, установена от началото на кризата в еврозоната, при която условията, с които е обвързана помощта, предоставена на ДЧПЕ, са свързани с решенията, приети от Съвета на основание член 136 ДФЕС, като така се гарантира съгласуваността между междуправителствената област на дейност и тази на Съюза.

103 Що се отнася до второто условие, а именно националните власти да не разполагат със свобода на преценка при изпълнението на правна уредба на Съюза, Съветът твърди, че при всички случаи това условие не е изпълнено в настоящия случай. В това отношение Съветът най-напред упреква Общия съд, че е приел в точки 186—188 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 185—187 от второто обжалвано съдебно решение, че кипърските власти не са имали никаква свобода на преценка, за да се откажат от преобразуването в акции на негарантираните депозити на BoC, тъй като Решение 2013/236 било задължително за Република Кипър и имало правнообвързващо действие. По този начин съображенията на Общия съд правели второто условие излишно по отношение на първото условие, така както е посочено в точка 100 от настоящото решение, и съдържали противоречие, доколкото в точка 178 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 177 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд бил приел, че Решение 2013/236 оставяло свобода на преценка на кипърските власти за определянето на особените условия и ред за интегрирането на Laïki в BoC съгласно изискванията на член 2, параграф 6, буква б) от него.

104 Впрочем Съветът твърди, че свобода на преценка на кипърските власти за преобразуването на негарантираните депозити на BoC в акции се затвърждава от факта, че текстът член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 е формулиран общо и не посочва особени условия и ред за това преобразуване.

105 Жалбоподателите считат насрещните жалби на Съвета за недопустими, доколкото с тях всъщност се цели нова преценка на фактическите обстоятелства, и при всички случаи за неоснователни. По-конкретно жалбоподателите твърдят, че член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 не позволявал на кипърските власти да се откажат от преобразуването на негарантираните депозити на BoC в акции, защото в противен случай биха накърнили както ясно установеното в тази разпоредба задължение за извършване на посоченото преобразуване, така и обвързващия характер на Решение 2013/236.

Съображения на Съда

106 Следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика разпоредбите на член 268 ДФЕС във връзка с член 340, втора алинея ДФЕС предоставят правомощие на съдилищата на Съюза само за поправянето на вредите, причинени от институциите на Съюза или от техните служители при изпълнението на техните задължения, тоест вредите, които могат да ангажират извъндоговорната отговорност на Съюза. За сметка на това щетите, причинени от националните органи, могат да ангажират само тяхната отговорност и само националните юрисдикции са компетентни да разпоредят поправянето им (решение от 7 юли 1987 г., L'Étoile commerciale и CNTA/Комисия, 89/86 и 91/86, EU:C:1987:337, т. 17 и цитираната съдебна практика).

107 От това следва, че за да се обоснове компетентността на съдилищата на Съюза, трябва да се провери дали незаконосъобразността, на която се основава искът за обезщетение, действително произтича от действие на институция на Съюза и не може да се разглежда като незаконосъобразност, за която отговаря национален орган.

108 С оглед на тези принципи, правилно припомнени в точки 83 и 84 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 79 и 80 от второто обжалвано съдебно решение, Общият съд е проверил по-конкретно дали с член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 Съветът е наложил на кипърските власти да запазят или да продължат да прилагат мерките за интегриране на Laïki и за преобразуване на негарантираните депозити на BoC в акции и съответно дали Република Кипър е разполагала със свобода на преценка в това отношение.

109 Следва най-напред да се припомни, че съгласно посочената разпоредба програмата за макроикономически мерки за Република Кипър предвижда „изготвяне на независима оценка на активите на [BoC] и на [Laïki] и бързо интегриране на операциите на [Laïki] в [BoC]. Оценката трябва да бъде извършена бързо, за да се позволи замяната „депозити срещу участие“ в [BoC]“.

110 При разглеждането на член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 Общият съд най-напред отбелязва в точка 180 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 179 от второто обжалвано съдебно решение, че тази разпоредба „изисква да се извърши независима оценка на активите на засегнатите банки в срок, който позволява да се осъществи това преобразуване“, и че от тази разпоредба „имплицитно, но по необходимост следва“, че кипърските власти не са можели „да се откажат от [посоченото] преобразуване“. От това Общият съд прави извод в точка 181 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 180 от второто обжалвано съдебно решение, че „Съветът, посредством [посочения] член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236, изисква от Република Кипър да запази или да продължи да прилага [преобразуване в акции на негарантирани депозити на BoC]“.

111 Общият съд не може да бъде упрекнат, че е допуснал грешка в преценката в посочените в предходната точка части от обжалваните съдебни решения. Всъщност, на първо място, от самия текст на член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 следва, че оценката на активите на BoC и преобразуването в акции на негарантирани депозити на BoC са технически свързани операции, в смисъл че тази оценка, която има за цел да определи средната цена за една акция, която вложителят ще получи вместо депозита си, е предвидена само с оглед на последващото извършване на посоченото преобразуване.

112 На второ място, обратно на твърденията на Съвета, няма значение дали Решение 2013/236 е последващо спрямо приемането на мярката за преобразуване в акции на негарантираните депозити на BoC, доколкото, както правилно отбелязва Общият съд в точки 157, 159 и 160 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 156, 158 и 159 от второто обжалвано съдебно решение, макар да не може да се приеме, че Съветът е изискал приемането на посочената мярка, все пак е било необходимо да се провери дали с приемането на Решение 2013/236 тази институция е задължила Република Кипър да запази или да продължи да прилага въпросната мярка, а случаят е бил именно такъв, като установява Общият съд в точка 181 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 180 от второто обжалвано съдебно решение.

113 Ето защо не могат да бъдат приети доводите на Съвета, с които той оспорва преценката на Общия съд в точки 180 и 181 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 179 и 180 от второто обжалвано съдебно решение.

114 На следващо място, Общият съд проверява в точки 183—190 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 182—189 от второто обжалвано съдебно решение дали Република Кипър е разполагала с право на преценка, за да се освободи от изискването да запази или да продължи да прилага преобразуването в акции на негарантираните влогове на BoC. В това отношение в точки 186 и 187 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 185 и 186 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд най-напред уточнява, че Решение 2013/236 има задължителен характер за Република Кипър във всичките си части, включително и член 2, параграф 6, буква б), като разпоредбите му са изцяло формулирани с императивни изрази. След това, в точка 188 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 187 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд подчертава, че посоченото решение е имало за цел да произведе задължителни правни последици. Накрая, в точки 189 и 190 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 188 и 189 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд отбелязва, че в отговор на запитване в рамките на процесуално-организационни действия Съветът е посочил, че Решение 2013/236 се вписва в обща практика, установена от началото на кризата в еврозоната, при която условията, с които е обвързана помощта, предоставена на ДЧПЕ, са свързани с решенията, приети от Съвета на основание член 136 ДФЕС, като така се гарантира съгласуваността между междуправителствената област на дейност и тази на Съюза. С оглед на това Общият съд прави извод в точка 191 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 190 от второто обжалвано съдебно решение, че Република Кипър не е имала никаква свобода на преценка, за да се откаже от преобразуването в акции на негарантираните депозити на BoC.

115 Както основателно поддържа Съветът, това съображение е опорочено от грешка при прилагане на правото.

116 Всъщност, доколкото член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 е формулиран общо и изисква само кипърските власти да запазят или да продължат да прилагат въпросното преобразуване, без да определя особени правила за тази операция, Общият съд погрешно е приел, в точки 183—191 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 182—190 от второто обжалвано съдебно решение, че тези власти не са имали никаква свобода на преценка за

определянето на такива правила, по специално за да определят броя и стойността на акциите, кои трябва да се предоставят на вложителите на BoC срещу негарантираните им депозити в тази банка.

117 От това следва, че съдържащите се в посочените точки от обжалваните съдебни решения мотиви са опорочени от явна грешка в преценката, която може да обоснове отмяната на тези съдебни решения в частта, в която отхвърлят възраженията на Съвета за недопустимост, свързани с член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236.

118 Предвид всички гореизложени съображения насрещните жалби следва да се уважат.

По жалбите на жалбоподателите по дела C-603/18 P и C-604/18 P

119 В подкрепа на жалбите си жалбоподателите изтъкват осем основания.

По първото основание

Доводи на страните

120 В рамките на първото основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е допуснал редица грешки и е изопачил доказателствата в точки 115—118, 127 и 132 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 111—114, 123 и 128 от второто обжалвано съдебно решение, като е постановил, от една страна, че Декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г. не е изисквала от Република Кипър да приема посочените в точки 20—24 от настоящото решение декрети, и от друга страна, че споразумението между представителите на ДЧПЕ, съгласно което средствата по ИФП ще бъдат предоставени на Република Кипър само ако тя приеме предвидените в тези декрети мерки (наричано по-нататък „споразумението за условията“) е сключено от министрите на финансите на тези ДЧПЕ, като членове на управителния съвет на ЕМС, а не като членове на Еврогрупата.

121 Съветът и Комисията считат, че това основание е недопустимо и при всички случаи необосновано.

Съображения на Съда

122 Следва да се отбележи, че това първо основание, както и оспорените с него съображения на Общия съд изхождат от изложеното в точка 113 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 109 от второто обжалвано съдебно решение схващане, че Еврогрупата представлява образуване на Съюза, създадено с Договорите, чиито актове и действия могат да ангажират извъндоговорната отговорност на Съюза на основание член 340, втора алинея ДФЕС. Както обаче следва от разглеждането на жалбите на Съвета по дела C-597/18 P и C-598/18 P, това схващане е опорочено от грешка при прилагане на правото. Ето защо, при всяко положение, първото основание не може да бъде прието.

По второто, третото и четвъртото основание

Доводи на страните

123 С второто, третото и четвъртото основание, които следва да се разгледат заедно, жалбоподателите по същество упрекват Общия съд, че е допуснал грешки при прилагането на правото и грешки в преценката, както и че е изопачил доказателствата, що се отнася до прессъобщението на ЕЦБ от 21 март 2013 г., договарянето и сключване то на меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г., „съображенията на Комисията, че приетите от кипърските власти мерки съответстват на условията“, одобрението от страна на Комисията и на ЕЦБ на изплащането на различните траншове по ИФП на Република Кипър, декларациите на Еврогрупата от 12 април, 13 май и 13 септември 2013 г., както и до Решение 2013/236.

124 По-конкретно, жалбоподателите упрекват Общия съд, че след анализа на тези доказателства е приел, че ответниците на са изисквали от кипърските власти да приемат мерките, предвидени в декретите, посочени в точки 20—24 от настоящото решение, още повече че отделните актове и действия на ответниците се вписвали в „континуитет“, при който всеки един от тези актове и всяко едно от тези действия били необходима предпоставка, за да може Република Кипър да запази или да продължи да прилага тези мерки и представлявали съгласувани действия на ответниците.

125 Освен това жалбоподателите твърдят, че съгласно член 14.4 от Протокол № 4 за устава на Европейската система на централните банки и на Европейската централна банка, приложен към Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС (наричан по-нататък „Уставът на ЕЦБ“), правомощието на тази институция да преустанови ELA означава, че отпускането на последната не е от изключителната компетентност на националната централна банка, така че с прессъобщението на ЕЦБ от 21 март 2013 г. тази институция е изискала от кипърските власти да приемат мерките, посочени в предходната точка.

126 Ответниците оспорват доводите на жалбоподателите.

Съображения на Съда

127 Съгласно член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда, член 168, параграф 1, буква г) и член 169 от Процедурния правилник на Съда жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и конкретните правни доводи, с които се подкрепя това искане. Съгласно постоянната съдебна практика, не отговаря на това изискване жалба, която, без дори да съдържа доводи, насочени към конкретно установяване на твърдяната грешка при прилагане на правото, опорочаваща обжалваното съдебно решение, само повтаря или възпроизвежда вече изложени пред Общия съд основания и доводи. Всъщност подобна жалба представлява просто искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално решение от 4 юли 2000 г., Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 35 и определение от 27 май 2020 г., Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël/Комисия и Съвет на Европа, C-798/19 P, непубликувано, EU:C:2020:389, т. 10 и 11 и цитираната съдебна практика).

128 Освен това съгласно постоянната съдебна практика Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Общият съд е приел в подкрепа на тези факти (вж. в този смисъл решения от 8 май 2003 г., T. Port/Комисия, C-122/01 P, EU:C:2003:259, т. 27 и от 25 октомври 2007 г., Komninou и др./Комисия, C-167/06 P, непубликувано, EU:C:2007:633, т. 40). Освен в случай на изопачаване на представените пред

Общия съд доказателства, преценката на фактите не представлява правен въпрос, който като такъв да подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално решение от 28 май 1998 г., New Holland Ford/Комисия, C-8/95 P, EU:C:1998:257, т. 26).

129 В случая следва да се отбележи, на първо място, че доколкото се отнасят до декларациите на Еврогрупата от 12 април, 13 май и 13 септември 2013 г., доводите, изложени от жалбоподателите в рамките на второто, третото и четвъртото основание, трябва да се отхвърлят като неотносими по изложените в точка 122 от настоящото решение съображения.

130 На второ място, следва да се констатира, че макар да са представени като доводи, отнасящи се до изопачаване на фактите и на доказателствата от страна на Общия съд, всъщност второто, третото и четвъртото основание по същество повтарят доводите, изложени от жалбоподателите пред Общия съд, че актове и действия на ответниците се вписвали в „поредица“, и следователно целят преразглеждане на тези доводи от Съда, което е извън компетентността на последния.

131 На трето място, доколкото доводите на жалбоподателите се отнасят до договарянето и сключването на меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г., „съображенията на Комисията, че приетите от кипърските власти мерки съответстват на условията“ и одобрението от страна на Комисията и на ЕЦБ на изплащането на различните траншове по ИФП на Република Кипър, следва да се припомни, че както основателно е приел Общият съд в точки 167—169 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 166—168 от второто обжалвано съдебно решение, функциите, предоставени на Комисията и на ЕЦБ в рамките на Договора за ЕМС, не включват правомощието те сами да приемат решения, така че дейностите, извършвани от двете институции в рамките на същия договор, обвързват само ЕМС (решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 53 и цитираната съдебна практика).

132 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че посочените в предходната точка от настоящото решение актове не могат да бъдат противопоставени на Комисията и на ЕЦБ, а само на ЕМС, което, както личи от точки 201—204 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 200—203 от второто обжалвано съдебно решение, не засяга въпроса дали при договарянето и сключването на меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г. или при надзора върху прилагането на приетите мерки от страна на кипърските власти Комисията и ЕЦБ не са извършили незаконосъобразни действия, във връзка с проверката за спазването на правото на Съюза, които могат да ангажират извъндоговорната отговорност на последния.

133 На четвърто място, по отношение на направеното позоваване на член 14.4 от Устава на ЕЦБ с цел да се установи, че при предоставянето на ELA тази институция била изискала от кипърските власти да приемат мерките, посочени в точка 124 от настоящото решение, следва да се отбележи, че този довод само повтаря вече изложени пред Общия съд доводи, които последният е отхвърлил, след като ги е разгледал подробно в точки 134—155 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 130—151 от второто обжалвано съдебно решение. Поради това в съответствие с припомнената в точка 127 от настоящото решение съдебна практика такъв довод следва да се отхвърли като недопустим.

134 Що се отнася, на пето място, до Решение 2013/236, и по-специално до посоченото в член 2, параграф 6, буква б) от това решение интегриране на Laïki в BoC, Общият съд не е допуснал грешка, като е постановил в точка 178 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 177 от второто обжалвано съдебно решение, че тази разпоредба не предвижда особени правила за изпълнението на тази мярка, така че кипърските власти са разполагали най-малко с голяма свобода на преценка при определянето на тези правила.

135 С оглед на гореизложените съображения второто, третото и четвъртото основание следва да се отхвърлят.

По петото основание

Доводи на страните

136 С петото си основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 218 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 217 от второто обжалвано съдебно решение, че исковете им са недопустими, доколкото се отнасят до рекапитализацията чрез вътрешни източници на Laïki, с мотива че жалбоподателите само твърдят в това отношение, че в резултат на приетите мерки акциите на тази банка са „премахнати“ без финансова компенсация или че тяхната икономическа стойност е била „напълно погасена“, без да посочват каквато и да било връзка между твърдяната незаконосъобразност на Решение 2013/236 и изтъкнатите вреди и без да пояснят участието на Съвета при причиняването на последните.

137 Най-напред, от приложението към Декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г. и от съображение 5 от Решение 2013/236 ясно следвало, че акционерите на Laïki са били принудени да понесат финансовата тежест за оздравяването на тази институция, която тежест се равнявала на рекапитализация чрез вътрешни източници.

138 На следващо място, жалбоподателите поддържат, че е налице противоречие между така изложените в точка 218 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 217 от второто обжалвано съдебно решение мотиви на Общия съд и обстоятелството, че в точка 506 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 505 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд сам изтъква „споделянето на загубите на засегнатите банки“.

139 Комисията оспорва доводите на жалбоподателите.

Съображения на Съда

140 Най-напред, що се отнася до доводите на жалбоподателите във връзка със съдържанието на приложението към Декларацията на Еврогрупата от 25 март 2013 г., те трябва да се отхвърлят като неотносими по изложените в точка 122 от настоящото решение съображения.

141 На следващо място, по отношение на съображение 5 от Решение 2013/23 следва да се констатира, че жалбоподателите не изтъкват изопачаване на доказателства във връзка с последното и всъщност целят да получат нова преценка на това съображение, която не е от компетентността на Съда, както следва от цитираната в точки 127 и 128 от настоящото решение съдебна практика.

142 На последно място, що се отнася до твърдяното от жалбоподателите противоречие на мотивите на обжалваните съдебни решения, следва да се припомни, че въпросът дали мотивите на решение на Общият съд са противоречиви е правен въпрос, който може да бъде повдигнат в рамките на производство по обжалване (решение от 16 юли 2009 г., Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland/Комисия, C-385/07 P, EU:C:2009:456, т. 71 и цитираната съдебна практика).

143 Трябва обаче да се констатира, че в случая не е налице противоречие между точка 218 и точка 506 от първото обжалвано съдебно решение и между точка 217 и точка 505 от второто обжалвано съдебно решение, което да може да обоснове отмяната на тези съдебни решения.

144 Всъщност, от една страна, в точка 218 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 217 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд е констатирал, че посочените в точки 20—24 от настоящото решение декрети не предвиждат акциите на Laïki да бъдат предмет на мерки за рекапитализация чрез вътрешни източници. Жалбоподателите не оспорват, че посочените декрети предвиждат само продажбата на клоновете на Laïki, установени в Гърция, прехвърлянето на определени активи и пасиви на Laïki в BoC, както и прехвърлянето на 18 % от новия капитал на BoC на Laïki и следователно не предвиждат мерки за рекапитализация чрез вътрешни източници по отношение на акционерите на Laïki. От друга страна, в точка 506 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 505 от второто обжалвано съдебно решение се посочва, че съгласно доклад на МВФ от май 2013 г. необходимостта да се разграничат платежоспособните от неплатежоспособните банки е една от причините, поради които споделянето на загубите на Laïki и на BoC е предпочетено пред извънредни удръжки от гарантираните и негарантираните влогове, поверени на всички кипърски банки. Следователно тази обща констатация не се отнася специално до посочените декрети, изрично разгледани от Общия съд в точка 218 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 217 от второто обжалвано съдебно решение, така че последният не може да бъде упрекван за противоречие на мотивите му.

145 Във всички случаи доводите на жалбоподателите не могат да опровергаят констатацията на Общия съд в точка 218 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 217 от второто обжалвано съдебно решение, че в предявените в първоинстанционните производства искове не се пояснява по какъв начин Съветът е участвал, чрез приемането на Решение 2013/236, в причиняването на вредите, понесени от акционерите на Laïki.

146 Поради това петото основание следва да се отхвърли.

По шестото основание

Доводи на страните

147 С шестото основание, което е разделено на три части, жалбоподателите твърдят по същество, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че не е налице нарушение на правото им на собственост, произтичащо от актовете и действията на институциите на Съюза.

148 В рамките на първата част от това основание, която се отнася до прехвърлянето на гарантираните депозити на Laïki в BoC и запазването на негарантираните депозити в Laïki, до преобразуването на 37,5 % от негарантираните депозити на BoC в акции, както и до временно замразяване на друга част от тези негарантирани депозити, жалбоподателите твърдят, най-напред, че в решението си от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ (C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701), Съдът е разгледал само точки 1.23—1.27 от Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г.

149 На следващо място, жалбоподателите оспорват преценката на Общия съд в точка 285 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 284 от второто обжалвано съдебно решение, че ограниченията на правото на собственост са установени със закон, въпреки че, първо, при приемането на въпросните мерки Съюзът не е разполагал с правомощие да налага рекапитализацията чрез вътрешни източници или преструктуриране на засегнатите банки. Второ, Законът от 22 март 2013 г. е нямало да бъде приет, ако ответниците не са упражнили изключителен натиск върху кипърските власти, като личало от съдържанието му, наложено от Комисията, и от датата на приемането му, а именно на следващия ден след решението на ЕЦБ да преустанови ELA. Следователно закрепеният в член 52, параграф 1 от Хартата критерий за

качество на законодателството не бил изпълнен. Трето, обратно на постановеното от Общия съд в точка 276 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 275 от второто обжалвано съдебно решение, Законът от 22 март 2013 г. не предвиждал реални гаранции в полза на кредиторите и акционерите на засегнатите банки, нито гарантирал зачитането на правото на ефективна съдебна защита. Четвърто, Общият съд бил допуснал грешка при прилагането на правото и бил изопачил доказателствата, като приел в точка 282 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 281 от второто обжалвано съдебно решение, че прилагането на процедура за предварително допитване не било възможно поради неотложността на положението.

150 Накрая, жалбоподателите считат, че разглежданите мерки са нарушили принципа на пропорционалност, тъй като е можело да бъдат приети други, по-малко ограничителни мерки. В това отношение те уточняват, на първо място, че отхвърлянето на данъка върху банковите депозити от страна на Кипърския парламент не обосновавало налагането на по-ограничителна мярка. На второ място, положението на Република Кипър било съвсем сходни с това на другите ДЧПЕ, които са поискали финансова помощ. На трето място, жалбоподателите припомнят, че както посочва Съдът в своето решение от 16 юни 2015 г., Gauweiler и др. (C-62/14, EU:C:2015:400), ЕЦБ разполага с широк избор от средства, с които да успокои финансовите пазари, да гарантира стабилността на еврото и да насърчи финансовата стабилност. На четвърто място, липсата на прогресивност при обезценяването на депозитите над 100 000 EUR била несъвместима с принципа на пропорционалност.

151 С втората част на шестото основание, която се отнася до намаляването на номиналната стойност на обикновените акции на BoC от едно евро на един цент и до продажбата на гръцките клонове, жалбоподателите препращат към доводите, развити в рамките на първата част на това основание. Освен това те изтъкват, че продажбата на гръцките клонове не е извършена в рамките на открита, прозрачна и недискриминационна процедура.

152 В подкрепа на третата част на това основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел, че поведението на ЕЦБ по отношение на ELA не представлява явно нарушение на член 14.4 от Устава на ЕЦБ, на принципа на добра администрация и на изискванията за справедливост и последователност. На първо място, обратно на постановеното от Общия съд в точка 377 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 376 от второто обжалвано съдебно решение, ЕЦБ била изискала приемането на мерките, посочени в точка 124 от настоящото решение, както следвало от доводите, развити в рамките на второто основание. На второ място, действията на тази институция били незаконосъобразни, доколкото поради широкото право на преценка, с което разполага, за да реши дали дадена банка е платежоспособна и така да ѝ отпусне ELA, ЕЦБ действала в рамките на а процес на вземане на решения, който противоречи на член 52, параграф 1 от Хартата. На трето място, Общият съд неправилно приемал в точка 400 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 399 от второто обжалвано съдебно решение, че прессъобщението на ЕЦБ от 21 март 2013 г. отговаря на изискването за мотивиране, тъй като указва мотивите на решението на Управителния съвет на ЕЦБ от същия ден.

153 Ответниците оспорват доводите на жалбоподателите.

Съображения на Съда

154 В самото начало трябва да се припомни, както основателно прави Общия съд в точка 254 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 253 от второто обжалвано съдебно решение, че правото на собственост, закрепено в член 17 от Хартата, не е абсолютно (решение от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ, C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701, т. 69).

155 В съответствие с член 52, параграф 1 от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от същата, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи, и при спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани на тези права и свободи само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (решение от 31 януари 2019 г., Islamic Republic of Iran Shipping Lines и др./Съвет, C-225/17 P, EU:C:2019:82, т. 101).

156 Що се отнася до първата част от шестото основание, следва в самото начало да се припомни, както основателно прави Общия съд в точка 261 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 260 от второто обжалвано съдебно решение, че преценката на Съда в точки 73 и 74 от решението от 20 септември 2016 г., Ledra Advertising и др./Комисия и ЕЦБ (C-8/15 P—C-10/15 P, EU:C:2016:701), по отношение на първата серия от мерки, посочени в точки 1.23—1.27 от Меморандума за разбирателство от 26 април 2013 г., е била релевантна в случая.

157 Във всички случаи, що се отнася, на първо място, до оплакването, че ограничаването на правото им на собственост не е предвидено със закон, и по-конкретно до довода на жалбоподателите, че при приемането на посочените в точка 124 от настоящото решение мерки Съюзът не е можел да налага рекапитализацията чрез вътрешни източници или преструктуриране на засегнатите банки, следва да се констатира, от една страна, както основателно отбелязва Общият съд в точка 284 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 283 от второто обжалвано съдебно решение, че липсата на мерки на Съюза за хармонизация в областта на оздравяването на банките със собствени средства към момента на настъпване на фактите по делото изобщо не означава, че на държавите членки е било забранено да приемат мерки за оздравяване на банките със собствени средства, като приемането на тези мерки обаче не може да ангажира извъндоговорната отговорност на Съюза. От друга страна, що се отнася до режима за преструктуриране на банките, тъй като Общият съд не се е произнесъл по въпроса дали към момента на настъпване на фактите по делото този режим е имал правно основание в правото на Съюза, доводът на жалбоподателите в това отношение трябва да се отхвърли като неотносим.

158 Освен това, доколкото жалбоподателите твърдят, че ответниците са упражнили изключително силен натиск върху кипърските власти, за да приемат Закона от 22 март 2013 г., че закрепеният в член 52, параграф 1 от Хартата критерий за качество на законодателството не е бил изпълнен и че посоченият закон не предвиждал гаранции в полза на кредиторите и акционерите на засегнатите банки, нито гарантирал зачитането на правото на ефективна съдебна защита, следва да се констатира, че с тези доводи жалбоподателите всъщност искат Съдът да извърши нова преценка на представените пред Общия съд фактически обстоятелства и доказателства, без да доказват изопачаване на последните от страна на Общия съд в преценката му в точки 274—281 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 273—280 от второто обжалвано съдебно решение. Такива доводи обаче не са допустими в производството по обжалване, както следва от съдебната практика, посочена в точки 127 и 128 от настоящото решение.

159 Колкото до довода на жалбоподателите, че обратно на постановеното от Общия съд в точка 282 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 281 от второто обжалвано съдебно решение, е било възможно провеждането на процедура за предварително допитване до вложителите и акционерите на засегнатите банки, трябва да се констатира, че Общият съд правилно е основал съображенията си в посочените точки от обжалваните съдебни решения с решението на ЕСПЧ, 21 юли 2016 г., Mamatas и др. с/у Гърция (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), от което следва, че изискването всяко ограничаване на правото на собственост да е предвидено в закон не може да се тълкува в смисъл, че засегнатите лица е трябвало да бъдат изслушани преди приемането на този закон, по-специално когато такова предварително допитване неминуемо би забавило прилагането на мерките за предотвратяване на срив на засегнатите банки.

160 На второ място, що се отнася твърдението за нарушение на принципа на пропорционалност, следва да се припомни, че този принцип изисква приложените с разпоредба на правото на Съюза мерки да бъдат в състояние да осъществят легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят необходимото за тяхното постигане (решение от 31 януари 2019 г., Islamic Republic of Iran Shipping Lines и др./Съвет, C-225/17 P, EU:C:2019:82, т. 102 и цитираната съдебна практика).

161 В случая Общият съд най-напред отбелязва, в точка 255 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 254 от второто обжалвано съдебно решение, целта от общ интерес, преследвана с актовете и действията на ответниците, а именно да се гарантира стабилността на кипърската финансова система и на еврозоната като цяло.

162 На следващо място той разглежда, в точки 302—313 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 301—312 от второто обжалвано съдебно решение, доводите на жалбоподателите срещу липсата на по-малко ограничителни мерки за постигането на преследваната цел. В това отношение Общият съд взема предвид решението на кипърският парламент от 19 март 2013 г. да отхвърли проектозакона за въвеждане на данък върху всички банкови депозити, посочените в точка 11 от доклада на МВФ от май 2013 г. недостатъци или липса на алтернативни мерки, значителните загуби както за данъкоплатците, така и за вложителите, до които би довело излизане на Република Кипър от еврозоната, и недостатъците на предложената от жалбоподателите прогресивна схема на обезценяване, която според тях щяла да отчита мащабите на поверените на засегнатите банки депозити.

163 Накрая, в точки 311 и 312 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 310 и 311 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд отхвърля сравнението между положението в Република Кипър и това в другите ДЧПЕ, получили финансова помощ, с мотива че финансовият сектор на Република Кипър се характеризира с прекомерни размери с оглед на размера на икономиката ѝ.

164 От подробните съображения на Общия съд следва, че той не е допуснал грешка в преценката, нито е нарушил принципа на пропорционалност, като е постановил, че алтернативите на рекапитализацията на засегнатите банки не биха били по-малко ограничителни от приетите мерки и че без тази рекапитализация засегнатите банки биха били застрашени от принудително преустановяване на дейността си и от нерегулиран фалит, който би могъл да придобие системен характер и бързо да се разпространи в други държави членки, дори в цялата банкова система на еврозоната.

165 Поради това първата част на шестото основание трябва да се отхвърли.

166 Що се отнася до втората част на шестото основание, следва да се констатира, че жалбоподателите само препращат най-общо към доводите, които са развили в рамките на първата част на това основание. Такива доводи обаче не са допустими в производството по обжалване, както следва от съдебната практика, посочена в точки 156 и 165 от настоящото решение.

167 От друга страна, по отношение на твърдението, че продажбата на гръцките клонове не е извършена в рамките на открита, прозрачна и недискриминационна процедура, жалбоподателите само препращат към доказателствата, които се представили пред Общия съд., без да посочват кои от тях са били изопачени. В съответствие обаче със съдебната практика, посочена в точка 128 от настоящото решение, такива доводи са извън компетентността на Съда в производството по обжалване.

168 От това следва, че втората част на шестото основание трябва да се отхвърли.

169 Що се отнася до третата част от това основание, и по-специално до доводите, с които жалбоподателите оспорват, от една страна, констатацията, че приемането на посочените в точка 124 от настоящото решение мерки не било изисквано нито от прессъобщението на ЕЦБ от 21 март 2013 г., нито от решението на управителния съвет на ЕЦБ от същия ден, а от друга страна, законосъобразността на действията на ЕЦБ при предоставянето на ELA, следва да се отбележи, че жалбоподателите препращат към доводите, които са изложили в рамките на второто основание, които, както бе постановено в точка 133 от посоченото решение, само възпроизвеждат доводите, изложени пред Общия съд относно функцията на ЕЦБ в това отношение и отхвърлени като недопустими, в съответствие с посочената в точка 127 от същото решение съдебна практика.

170 Освен това, по отношение на доводите на жалбоподателите за твърдяната липса на мотиви на прессъобщението на ЕЦБ от 21 март 2013 г., достатъчно е да се отбележи, че с тези доводи се оспорват мотивите, съдържащи се в точка 400 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 399 от второто обжалвано съдебно решение, съгласно които „[п]оради това при всички положения, с оглед на обстоятелствата по случая, текстът на прессъобщението [на ЕЦБ] от 21 март 2013 г., макар да е лаконичен, позволява на ищците да разберат с оглед именно на контекста, на приложимите правни норми и на становището на председателя на ЕЦБ, изложено по време на пресконференцията на 4 април 2013 г., че при липсата на подходяща програма за адаптиране неплатежоспособността на засегнатите банки е пречка за запазването на съществуващото равнище на ELA“. Следователно тези мотиви са изложени по съображения за изчерпателност по отношение на 397—399 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 396—398 от второто обжалвано съдебно решение.

171 Съгласно постоянната практика на Съда обаче доводите, насочени срещу мотиви от решение на Общия съд, които са изложени по съображения за изчерпателност, не биха могли да доведат до неговата отмяна и следователно са безпредметни (решение от 12 февруари 2015 г., Комисия/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, т. 33 и цитираната съдебна практика).

172 Поради това следва да се отхвърли третата част на шестото основание, като и шестото основание изцяло.

По седмото основание

Доводи на страните

173 Със седмото си основание жалбоподателите упрекват Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че със своите актове и действия ответниците не са нарушили принципа на защита на оправданите правни очаквания.

174 На първо място, жалбоподателите твърдят, че писмото от 11 февруари 2013 г., изпратено от директора на кабинета на гуверньора на ЦБК до изпълнителните директори на Laïki и BoC, предоставяло ясни, точни и безусловни уверения, че правата на вложителите няма да бъдат ограничени и че тези уверения обвързват Евросистемата.

175 На второ място, ангажиментът на Еврогрупата от 21 януари 2013 г. да предостави ИФП на Република Кипър въз основа на политическо споразумение, което е договорено през ноември 2012 г., предизвикал оправдани правни очаквания у вложителите на засегнатите банки, че няма да се изисква рекапитализацията чрез вътрешни източници.

176 На трето, последно място, жалбоподателите поддържат, че предоставянето на финансово подпомагане на други ДЧПЕ, а именно Ирландия, Република Гърция, Кралство Испания и Португалската република, не е било обвързано с приемането на мерки за споделяне на загубите и изтъкват обстоятелството, че ЕЦБ е разрешила ELA през по-продължителен период. В това отношение жалбоподателите отбелязват, че изтъкнатото от Общия съд решение от 19 юли 2016 г., Kotnik и др. (C-526/14, EU:C:2016:570), е неотносимо, доколкото се отнася до действията на Комисията, приети съгласно разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС в областта на държавните помощи, които съдържат добре установена правна уредба, предоставяща ясни правомощия на тази институция.

177 Ответниците оспорват доводите на жалбоподателите.

Съображения на Съда

178 Следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда правото да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания принадлежи на всеки правен субект, у когото институция на Съюза е породила основателни надежди, като му е предоставила конкретни уверения. За сметка на това никой не може да се позове на нарушение на този принцип, когато липсват такива уверения (вж. в този смисъл решения от 13 септември 2017 г., Pappalardo и др./Комисия, C-350/16 P, EU:C:2017:672, т. 39 и от 31 януари 2019 г., Islamic Republic of Iran Shipping Lines и др./Съвет, C-225/17 P, EU:C:2019:82, т. 57).

179 В настоящия случай обаче, що се отнася, от една страна, до твърденията, че Общият съд неправилно бил приел, че нито писмото от 11 февруари 2013 г., изпратено от директора на кабинета на гуверньора на ЦБК до изпълнителните директори на засегнатите банки, нито ангажиментът на Еврогрупата от 21 януари 2013 г., да предостави ИФП на Република Кипър, са могли да породят оправдани правни очаквания, следва да се отбележи, че с тези твърдения жалбоподателите само повтарят доводи, които вече са представени пред Общия съд и искат по същество от Съда да се произнесе отново по някои доказателства, без да изтъкват каквото и да било изопачаване на последните от страна на Общия съд. Поради това тези твърдения трябва да се отхвърлят като недопустими в приложение на съдебната практика, цитирана в точки 127 и 128 от настоящото решение.

180 От друга страна, жалбоподателите не могат да упрекват Общия съд, че в точка 432 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 431 от второто обжалвано съдебно решение се е основал на решение от 19 юли 2016 г., Kotnik и др. (C-526/14, EU:C:2016:570), за да постанови, че само по себе си обстоятелството, че по време на предишните етапи на международната финансова криза предоставянето на финансово подпомагане не е обвързано с приемането на мерки, сравними с посочените в точка 124 от настоящото решение, не може да се счита за конкретно, безусловно и непротиворечиво уверение, от което да може да се породят оправдани правни очаквания у акционерите, облигационерите и вложителите на засегнатите банки, че същото ще важи и при предоставянето на финансова помощ на Република Кипър.

181 Всъщност, макар делото, по което е постановено това решение, несъмнено да се различава от фактическа страна от настоящите дела, констатацията на Съда в точка 65 от това решение, че обстоятелството, че през първата фаза на международната финансова криза подчинените кредитори, а именно тези, които при неплатежоспособност или ликвидация на издалото финансовите инструменти образувание се удовлетворяват след притежателите на обикновени облигации, но преди акционерите, не са били поканени да допринесат за оздравяването на кредитните институции, не може да породи у акционерите и подчинените кредитори оправдани правни очаквания, че в бъдеще спрямо тях няма да бъдат приложени мерки за споделяне на тежестта, все пак остава валидна и приложима, по аналогия, в настоящите случаи. В това отношение следва да се отбележи, че тази констатация трябва да се разглежда в светлината на

точка 66 от същото решение, в която Съдът припомня, че макар принципът на защита на оправданите правни очаквания да е един от основните принципи на Съюза, икономическите оператори нямат основание да възлагат оправдани правни очаквания за запазването на съществуващо положение, което може да бъде променяно от институциите на Съюза в рамките на тяхното право на преценка, и то по-специално в област, за която е характерно непрекъснато приспособяване в зависимост от промените в икономическото положение.

182 Ето защо обстоятелството, че делото, по което е постановено решението от 19 юли 2016 г., Kotnik и др. (C-526/14, EU:C:2016:570), се отнася само до действията на Комисията в областта на държавните помощи, отпуснати в банковия сектор, както твърдят жалбоподателите, очевидно е без значение за релевантността на съображенията на Съда за целите на настоящите дела, тъй като те също се вписват в контекста на финансовата криза и се отнасят до икономическата и парична политика, която изисква непрекъснато приспособяване в зависимост от промените в икономическото положение.

183 Следователно седмото основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По осмото основание

Доводи на страните

184 С осмото си основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел, че принципът на равно третиране не е бил нарушен от приетите актове и действията на ответниците.

185 На първо място жалбоподателите поддържат, че акционерите и притежателите на негарантирани депозити на Laïki и BoC са дискриминирани по отношение на кредитора на Laïki, чиито претенции се коренят в ELA, тоест ЦБК. По-конкретно жалбоподателите поддържат, че дългът, произтичащ от ELA, се дължал на незаконосъобразни действия на ответниците, тъй като ЕЦБ е разрешавала няколко години щедро отпускане на ELA и е изискала бързото ѝ възстановяване на основание на незаконосъобразното ѝ решение от 21 март 2013 г. Освен това жалбоподателите упрекват Общия съд, че основал съображенията си в точка 449 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 448 от второто обжалвано съдебно решение на решения от 7 октомври 2015 г., Accorinti и др./ЕЦБ (T-79/13, EU:T:2015:756, т. 92), и от 24 януари 2017 г., Nausicaa Anadyomène и Banque d'escompte/ЕЦБ (T-749/15, непубликувано, EU:T:2017:21, т. 108 и 109), въпреки че те се отнасяли до придобиване на държавни дългови инструменти, а не до банкови депозити.

186 Но второ място жалбоподателите твърдят, че са били подложени на непряка дискриминация, основана на гражданство, спрямо притежателите на депозити в гръцките клонове. По-конкретно, първо, тази дискриминация засягала свободата на установяване. Второ, неясен риск обезценяване на депозитите в гръцките клонове да предизвика всеобщо теглене на депозити в Гърция не можел да обоснове дискриминационно третиране. Трето, подкрепата на Еврогрупата за PSI, въпреки опасността от разпространение към Laïki и BoC, доказвала, че жалбоподателите са дискриминирани спрямо вложителите и акционерите на гръцките банки.

187 Жалбоподателите изтъкват, на трето място, че са дискриминирани по отношение на вложителите с депозити до 100 000 EUR. Най-напред жалбоподателите поддържат, че според Европейския съд по правата на човека използването на праг от 100 000 EUR като разграничителен фактор по отношение на налагането на обезценяване на облигациите е несправедливо (решение на ЕСПЧ от 21 юли 2016 г., Mamatas и др. с/у Гърция, CE:ECHR:2016:0721JUD006306614, т. 137), което важало и за депозитите. По-нататък,

направеното в Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно системите за гарантиране на влоговете (ОВ L 135, 1994 г., стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 163) разграничение между депозитите до 100 000 EUR и тези, които надхвърлят посочената сума, не било релевантно, като се има предвид, че на жалбоподателите е била отказана възможността да претендират възстановяване на вземания, произтичащи от депозити, надхвърлящи 100 000 EUR. Накрая, ответниците били нарушили тази директива, тъй като мерките относно условията, приети от Еврогрупата по време на заседанието ѝ от 16 март 2013 г., предвиждали загуба от 6,75 % за депозитите до 100 000 EUR.

188 На четвърто място, жалбоподателите твърдят, че са били дискриминирани в сравнение с вложителите и акционерите на банките на другите ДЧПЕ, които са се ползвали от финансова помощ. В това отношение жалбоподателите подчертават по-специално че това подпомагане всеки път е било с по-висок размер от този на отпуснатия на Република Кипър ИФП и е било предоставяно при по-малко ограничителни условия.

189 На пето и последно място, жалбоподателите твърдят, че Общият съд неправилно е приел, че те се намират в положение, различно от това на съдружниците в кипърския кооперативния банков сектор с оглед на положението на неплатежоспособност, в което се намирали Laïki и BoC, предвид че, от една страна, тази неплатежоспособност била ускорена от действията на ответниците. От друга страна, доколкото посочената неплатежоспособност не е установена от административен или съдебен орган, неясното понятие „неплатежоспособност“ не можело да представлява обективно основание за различното третиране, на което били подложени жалбоподателите. Освен това Общият съд нямал основание да се позовава на доклада на МВФ от май 2013 г., тъй като същият е последващ спрямо приемането на мерките, посочени в точка 124 от настоящото решение.

190 Ответниците оспорват доводите на жалбоподателите.

Съображения на Съда

191 Общият принцип на равно третиране в качеството си на общ принцип на правото на Съюза изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (решение от 6 юни 2019 г., P. M. и др., C-264/18, EU:C:2019:472, т. 28 и цитираната съдебна практика).

192 Нарушението на принципа на равно третиране поради диференцирано третиране предполага, че разглежданите положения са сходни по отношение на всички характеризиращи ги елементи (вж. по-специално решение от 16 декември 2008 г., Arcelor Atlantique et Lorraine и др., C-127/07, EU:C:2008:728, т. 25).

193 Що се отнася, на първо място, до твърдението за дискриминация между жалбоподателите, от една страна, и кредитора на Laïki, чиито претенции се коренят в ELA, тоест ЦБК, от друга страна, Общият съд отбелязва в точка 448 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 447 от второто обжалвано съдебно решение, че предоставянето на ELA е от компетентността на националните централни банки, както жалбоподателите сами признават, което предполага, че в настоящия случай само ЦБК е можела да предостави ELA на Laïki и следователно има вземане срещу последната.

194 В точка 449 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 448 от второто обжалвано съдебно решение Общият съд уточнява, че за разлика от притежателите на негарантирани депозити в засегнатите банки и акционерите на BoC, които действат единствено в свой частен интерес, централната банка от Евросистемата приема решенията си, като се води единствено от

цели от обществен интерес, както следва от решения от 7 октомври 2015 г., Accorinti и др./ЕЦБ (T-79/13, EU:T:2015:756, т. 92), и от 24 януари 2017 г., Nausicaa Anadyomène и Banque d'escompte/ЕЦБ, T-749/15, непубликувано, EU:T:2017:21, т. 108 и 109).

195 След като констатира в точка 450 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 449 от второто обжалвано съдебно решение, че ЦБК е придобила дълга, произтичащ от ELA, за да допринесе за постигането на цел от общ интерес, състояща се в стабилизирането на кипърската финансова система и на еврозоната като цяло, Общият съд приема, в точка 452 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 451 от второто обжалвано съдебно решение, че притежателите на негарантирани депозити в засегнатите банки и на акционерите на BoC, от една страна, и ЦБК, от друга страна, не се намират в сходни положения, така че принципът на равно третиране не е бил нарушен.

196 Тези съображения не са опорочени от каквато и да било грешка при прилагане на правото с оглед на съдебната практика, посочена в точки 191 и 192 от настоящото решение.

197 Освен това, Общият съд не може да бъде упрекван, че е основал анализа си на решенията, цитирани в точка 194 от настоящото решение, тъй като те се отнасят до придобиване на дългови инструменти на гръцката държава, а не до банкови депозити. В това отношение следва да се подчертае, както ЕЦБ основателно отбелязва, че независимо от естеството на мерките за преструктуриране на държавния дълг, централна банка от Европейската система на централните банки (ЕСЦБ), която преследва цел от обществен интерес, се намира в различно положение и от това на частен инвеститор с вземане срещу държавата, и от това на притежателите на банкови депозити, каквито са жалбоподателите.

198 На второ място, що се отнася до твърдението за дискриминация между жалбоподателите, от една страна, и притежателите на депозити в гръцките клонове, от друга страна, жалбоподателите твърдят, че тази дискриминация нарушава свободата на установяване. В това отношение е достатъчно да се констатира, че жалбоподателите изтъкват посоченото твърдение за пръв път пред Съда, поради което то следва да се отхвърли като недопустимо (вж. в този смисъл решения от 13 декември 2017 г., Telefónica/Комисия, C-487/16 P, непубликувано, EU:C:2017:961, т. 84 и от 26 септември 2018 г., Philips и Philips France/Комисия, C-98/17 P, непубликувано, EU:C:2018:774, т. 42).

199 Освен това следва да се посочи, че без да изтъкват каквото и да било изопачаване, доводите на жалбоподателите се отнасят до фактическите констатации и преценката на доказателствата, направени от Общия съд в точки 467, 476 и 477 от първото обжалвано съдебно решение и в точки 466, 475 и 476 от второто обжалвано съдебно решение, по отношение на наличието на опасност от всеобщо теглене на депозити в Гърция, което би довело до обезценяване на депозитите в гръцките клонове, обосноваващо твърдяната дискриминация, и до фактическия контекст, в който Еврогрупата е насърчила PSI, така че поради изложените в точки 127 и 128 от настоящото решение мотиви тези доводи трябва да се отхвърлят като недопустими.

200 Що се отнася, на трето място, до твърдението за дискриминация между жалбоподателите, от една страна, и вложителите в засегнатите банки, чиито депозити не надхвърлят 100 000 EUR, от друга страна, следва да се отбележи, първо, че изводът, до който стига Европейският съд по правата на човека в решението си от 21 юли 2016 г., Mamatas и др. с/у Гърция (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614, т. 137), а именно че използването на праг от 100 000 EUR като разграничителен фактор по отношение на налагането на обезценяване на облигациите е несправедливо, е бил направен с оглед на специфичното качество на облигационер на съответните физически и юридически лица, а не с качеството на банков вложител, което се урежда от Директива 94/19.

201 Във връзка с последното и що се отнася, второ, до доводите, които жалбоподателите изтъкват, за да оспорят релевантността на тези директива в контекста на настоящото дело, следва да се констатира, че тези доводи не отговарят на изискванията, припомнени в точка 127 от настоящото решение, а именно че трябва да са посочени точно пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и конкретните правни доводи, с които се подкрепя това искане, поради което тези доводи следва да се отхвърлят като недопустими.

202 Що се отнася, на четвърто място, до твърдението за дискриминация между жалбоподателите, от една страна, и вложителите и акционерите на банките на другите ДЧПЕ, различни от Република Кипър, които са се ползвали от финансова помощ преди тази държава членка, от друга страна, следва да се констатира, че Общият съд отбелязва в точка 490 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 489 от второто обжалвано съдебно решение, че между мерките, с които може да бъде съчетано предоставено от ЕМС финансово подпомагане за преодоляване на финансовите затруднения, които изпитва държава, изправена пред необходимостта от рекапитализация на банковата си система, може да има основни различия във всеки отделен случай в зависимост от съвкупност от фактори, различни от размера на помощта спрямо размера на икономиката на тази държава. В това отношение Общият съд пояснява в посочените точки, че тези фактори могат да включват по-специално икономическото положение на държавата получател, перспективите за връщане на засегнатите банки към икономическа жизнеспособност, причините, довели до срещаните от тях трудности, включително, когато това е така, прекомерния размер на банковия сектор на държавата получател спрямо националната ѝ икономика, развитието на международната икономическа конюнктура или голяма вероятност за бъдещи намеси на ЕМС (или на други международни организации, органи и институции на Съюза, или държави) в подкрепа на други държави в затруднено положение, които могат да налагат превантивно ограничаване на сумите, посветени на всяка намеса.

203 Доводите на жалбоподателите не могат до докажат, че тази преценка на Общия съд е погрешна. Първо, изтъкнатото от тях обстоятелство, че „икономическата функция на депозит [или на акция] в дадена държава от еврозоната е сравнима с тази, която изпълнява във всяка друга държава от еврозоната“, с нищо не предполага, че вложителите и акционерите в Република Кипър се намират в сходно положение с това на вложителите и акционерите в другите ДЧПЕ, които са се ползвали от финансова помощ преди Република Кипър, тъй като факторите, които следва да се вземат предвид за сравнителния анализ, са свързани със самата държава членка.

204 Второ, без значение е, че както твърдят жалбоподателите, „те не носят отговорност за каквито и да било причини, довели до необходимостта от финансова помощ за [Република Кипър]“. Освен че не се отразява на съображенията на Общия съд при преценката му относно наличието на евентуална дискриминация между жалбоподателите, от една страна, и вложителите и акционерите в банки на ДЧПЕ, различни от Република Кипър, които са се ползвали от финансова помощ, предоставена от ЕМС, от друга страна, това обстоятелство преди всичко не пречи съдържанието на мерките, които могат да съпровождат посочената помощ, да е продиктувано от съображения, свързани само с финансовите трудности, които среща поискалата такава помощ ДЧПЕ.

205 Трето, трябва да се констатира, че доводът на жалбоподателите, че Република Кипър била получила най-малка по размер помощ при най-неизгодни условия, само възпроизвежда вече изложен пред Общия съд довод и следователно трябва да се отхвърли като недопустим с оглед на посочената в точка 127 от настоящото решение съдебна практика.

206 Що се отнася, на пето и последно място, до твърдението за дискриминация между жалбоподателите, от една страна, и съдружниците в кипърския кооперативен банков сектор, от друга страна, трябва да се констатира, че изтъкнатите от жалбоподателите нередности, свързани с твърденията за неплатежоспособност на засегнатите банки, която била ускорена от действията на ответниците, и с липсата на административно или съдебно решение за

установяването ѝ са твърде неточни и недостатъчно обосновани, за да може Съдът да упражни контрол върху обжалваните съдебни решения. Впрочем тези твърдения се отнасят в голяма степен до преценката на фактите. Трябва да се припомни, че съгласно посочената в точка 128 от настоящото решение съдебна практика преценката на фактите не попада в обхвата на контрола, упражняван от Съда в рамките на производство по обжалване, освен при наличие на изопачаване на същите, каквото обаче в случая не се твърди.

207 Освен това, що се отнася до твърдението, че Общият съд не е можел да обоснове съображенията си в точка 503 от първото обжалвано съдебно решение и в точка 502 от второто обжалвано съдебно решение с доклада на МВФ от май 2013 г., трябва да се подчертае, както Комисията правилно отбелязва, че Общият съд посочва този доклад само за да потвърди заключението си, че за разлика от засегнатите банки, кипърската централа на Co-operative Central Bank, както и кредитните институции от кооперативния банков сектор не са се намирали в положение на неплатежоспособност. Той стига до това заключение в посочените точки въз основа на доказателства, които жалбоподателите не оспорват, а именно, от една страна, дял 3.1 от данните, оповестени през май 2013 г. от това образувание на основание рамката „Базел III“, целяща да гарантира минимално равнище на собствения капитал с оглед да се осигури финансова стабилност на банките, и от друга страна, отговорите, представени от ЕЦБ в хода на съдебното заседание пред Общия съд, така че посоченото твърдение на жалбоподателите трябва да се отхвърли като неотносимо.

208 От това следва, че осмото основание трябва да се отхвърли.

209 След като всички основания бяха отхвърлени, жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

Производството пред Общия съд

210 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решението на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

211 Настоящият случай е такъв.

212 Всъщност, на първо място, от изложените в точки 78—97 от настоящото решение мотиви следва, че Еврогрупата не представлява образувание на Съюза, създадено с Договорите, чиито актове и действия могат да бъдат предмет на иск за извъндоговорна отговорност на Съюза съгласно член 340, втора алинея ДФЕС.

213 Поради това следва да се уважат възраженията за недопустимост на Съвета, доколко се отнасят до насочените срещу Еврогрупата исковете на ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P.

214 Що се отнася, на второ място, до член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236, в точка 116 от настоящото решение бе отбелязано, че макар тази разпоредба да изисква от Република Кипър да запази или да продължи да прилага преобразуването в акции на негарантирани депозити на BoC, тя все пак не лишава кипърските власти от значителна свобода на преценка при определянето на реда и условията за това преобразуване. Следователно във всички случаи вредата, която жалбоподателите твърдят, че са понесли вследствие на преобразуването, не следва от тази разпоредба, а от мерките, приети от Република Кипър за прилагане на това преобразуване.

215 Поради това следва да се уважат възраженията за недопустимост, повдигнати от Съвета, във връзка с член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236.

216 От гореизложеното следва, че исковете на ищците в първоинстанционните производства по дела C-597/18 P и C-598/18 P, доколкото са насочени срещу Еврогрупата, и тези на жалбоподателите срещу член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236 трябва да се отхвърлят като недопустими.

По съдебните разноски

217 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

218 В съответствие с член 138, параграф 1 от този правилник, приложим по силата на член 184, параграф 1 от него в производството по обжалване на съдебни актове на Общия съд, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

219 В настоящия случай, що се отнася до производството по обжалване по дела C-597/18 P и C-598/18 P, тъй като ищците в първоинстанционните производства по тези дела са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да понесат освен направените от тях съдебни разноски и съдебните разноски, направени от Съвета и Комисията в рамките на производството по обжалване и на производството пред Общия съд, в съответствие с исканията на Съвета и на Комисията.

220 Що се отнася до производствата по обжалване по дела C-603/18 P и C-604/18 P, тъй като Съветът, Комисията и ЕЦБ са поискали жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, а те губят делото, последните следва да бъдат осъдени да понесат, наред с направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от тези институции в рамките на производството по обжалване и на производството пред Общия съд.

221 Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, встъпилите по делото държави членки и институции понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Република Финландия, встъпила страна в по настоящите производства по обжалване, следва да понесе направените от нея съдебни разноски по настоящите производства.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) **Отменя решения на Общия съд от 13 юли 2018 г., K. Chrysostomides & Co. и др./Съвет и др. (T-680/13, EU:T:2018:486), и от 13 юли 2018 г., Bourdouvali и др./Съвет и др. (T-786/14, непубликувано, EU:T:2018:487), в частта, в която отхвърлят възраженията за недопустимост, повдигнати от Съвета на Европейския съюз, доколкото се отнасят до исковете, предявени в тези производства срещу Еврогрупата и член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236/ЕС на Съвета от 25 април 2013 г., отправено до Кипър относно конкретни мерки за възстановяване на финансовата стабилност и устойчивия растеж.**

2) **Обявява исковете, предявени в първоинстанционните производства по дела T-680/13 и T-786/14, за недопустими, доколкото са насочени срещу Еврогрупата и член 2, параграф 6, буква б) от Решение 2013/236,**

3) **Отхвърля главните жалби по дела C-603/18 P и C-604/18 P.**

4) Осъжда Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, Agroton plc, Joanna и Kyriaki Andreou, Bundeena Holding plc, Henrietta Jindra Burton, C & O Service & Investment Ltd, C. G. Christofides Industrial Ltd, M. Phidias Christodoulou, Georgia Phanou-Christodoulou, M. Christakis Christofides, Theano Chrysafi, Andreas Chrysafis, M. Dionysios Chrysostomides, Eleni K. и Eleni D. Chrysostomides, D & C Construction and Development Ltd, Chrystalla Dekatris, Constantinos Dekatris, Dr. K. Chrysostomides and Co., Emily Dragoumi, Parthenopi Dragoumi, M. James Droushiotis, Eastvale Finance Ltd, Nicos Eliades, Tereza Eliades, Goodway Alliance Ltd, Christos Hadjimarkos, Johnson Cyprus Employees Provident Fund, Kalia Georgiou LLC, Komposit Ltd, Platon Kyriakides, L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, Lois Builders Ltd, Athena Mavronicola-Droushiotis, Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, Neita International Inc., Sophia Nicolatos, Paris & Barcelona Ltd, Louiza Patsiou, Probus Mare Marine Ltd, Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, R.A. M. Oil Cyprus Ltd, Steelway Alliance Ltd, Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, The Cyprus Phassouri Estates Ltd, The Prnses Ltd, Christos Tsimon, Nafsika Tsimon, Unienergy Holdings Ltd et Julia Justine Jane Woods, както и Eleni Pavlikka Bourdouvali, Georgios Bourdouvalis, Nikolina Bourdouvali, Coal Energy Trading Ltd, Christos Christofi, Elisavet Christofi, Athanasia Chrysostomou, Sofoklis Chrysostomou, Clearlining Ltd, Alan Dimant, Dodoni Ependyseis Chartofylakou Dimosia Etaireia Ltd, Dtek Holding Ltd, Dtek Trading Ltd, Elma Holdings pcl, Elma Properties & Investments pcl, Agrippinoulla Fragkoudi, Dimitrios Fragkoudis, Frontal Investments Ltd, Costas Gavrielides, Eleni Harou, Theodora Hasapopoullou, Gladys Iasonos, Georgios Iasonos, Jupiter Portfolio Investments pcl, George Karkousi, Lend & Seaserve Ltd, Liberty Life Insurance pcl, Michail P. Michailidis Ltd, Michalakis Michaelides, Rena Michael Michaelidou, Akis Micromatis, Erginos Micromatis, Harinos Micromatis, Alvinos Micromatis, Plotinos Micromatis, Nertera Investments Ltd, Andros Nicolaides, Melina Nicolaides, Ero Nicolaidou, Aris Panagiotopoulos, Nikolitsa Panagiotopoulou, M. Lambros Panayiotides, Ersi Papaefthymiou, Kostas Papaefthymiou, Restful Time Co., Alexandros Rodopoulos, Seatec Marine Services Ltd, Sofoklis Chrisostomou & Yioí Ltd, M. Marinos C. Soteriou, Sparotin Ltd и Miranda и Myria Tanou да заплатят, освен направените от тях съдебни разноски, и съдебните разноски, направени от Съвета на Европейския съюз и от Европейската комисия както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване по дела C-597/18 P и C-598/18 P.

5) Осъжда Dr. K. Chrysostomides & Co. LLC, Agroton plc, Joanna и Kyriaki Andreou, Henrietta Jindra Burton, C & O Service & Investment Ltd, C. G. Christofides Industrial Ltd, Christakis Christofides, Theano Chrysafi, Andreas Chrysafis, Dionysios Chrysostomides, Eleni K. и Eleni D. Chrysostomides, D & C Construction and Development Ltd, Chrystalla Dekatris, Constantinos Dekatris, Dr. K. Chrysostomides and Co., Emily Dragoumi, Parthenopi Dragoumi, Eastvale Finance Ltd, Nicos Eliades, Tereza Eliades, Goodway Alliance Ltd, Christos Hadjimarkos, Johnson Cyprus Employees Provident Fund, L.kcar Intermetal and Synthetic Ltd, Lois Builders Ltd, Medialgeria Monitoring and Consultancy Ltd, Neita International Inc., Paris & Barcelona Ltd, Provident Fund of the Employees of Osel Ltd, R.A. M. Oil Cyprus Ltd, Steelway Alliance Ltd, Tameio Pronoias Prosopikou Genikon, The Cyprus Phassouri Estates Ltd, M. Christos Tsimon, Nafsika Tsimon и Julia Justine Jane Woods, както и Eleni Pavlikka Bourdouvali, Georgios Bourdouvalis, Nikolina Bourdouvali, Christos Christofi, Elisavet Christofi, Clearlining Ltd, Dtek Holding Ltd, Dtek Trading Ltd, Agrippinoulla Fragkoudi, Dimitrios Fragkoudis, Frontal Investments Ltd, Costas Gavrielides, Eleni Harou, Theodora Hasapopoullou, Gladys Iasonos, Georgios Iasonos, George Karkousi, Lend & Seaserve Ltd, Michail P. Michailidis Ltd, Michalakis Michaelides, Rena Michael Michaelidou, Andros Nicolaides, Melina Nicolaides, Ero Nicolaidou, Aris Panagiotopoulos, Nikolitsa Panagiotopoulou, Alexandros Rodopoulos, Seatec Marine Services Ltd и Marinos C. Soteriou да заплатят, освен направените от тях съдебни разноски, и съдебните

разноски, направени от Съвета на Европейския съюз, от Европейската комисия и от Европейската централна банка (ЕЦБ) както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване по дела C-603/18 P и C-604/18 P.

6) Република Финландия понася направените от нея съдебни разноски“.

Подписи